

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

İnönü ile Demirel, Kıbrıs konusunda birleştiler. — Gazeteler —

YAZISIZ

CAF

Terzilerin yüzünü
güldüren kumaşlar

Altinyıldız

Altinyıldız kumaşları dikişe çok iyi gelir. Çok güzel ütü tutar. Kumaş mevzuunda hakiki birer uzman olan terziler Altinyıldız kumaşları ile diktikleri elbiselerde bütün sanatlarını ortaya koymak, bütün hünerlerini göstermek imkânını buluyorlar...

Vücudunuza çok iyi oturan, zevkle giyeceğiniz rahat elbiseler yaptırabilmek için Altinyıldız kumaşlarından şaşmayınız.

Altinyıldız

Avrupa'da aranan yerli kumaşlar

(Manajans : 3798 — 199)

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 13 Sayı: 49 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 29 Kasım 1967

Cehennem Alevinde Barış!

AMERİKA veya Avrupa'ya gidenler «Türk» dendiği zaman Batı dünyasının kafasında neyin canlandığını iyi bilirler. Suratı palabıyıklı, kafası kavuklu bir yeniçeri... Viyana surları önünde at oynatan bir barbar... Kan içici bir sipahi... Yüzlerce kadının kaynaştığı bir harem... Sırma tuğlu bir Sultan... Kafes, kaç-göç, çarşaf, sa-vaş, saray...

Bayağı Hollywood filmlerinde «Şark» adına ne gördünüzse, Batı kentlerinde sokaktaki adamın düşüncesini temsil eder. Batılı kişi, tarihte Haçlı Seferlerini okuyarak yetişir. Okul kitaplarında tanıdığı Türk, Hristiyanlığın düşmanıdır. Papaz Piyer Lermit bir eşeğe binerek bütün Hristiyanları niçin Haçlı seferlerine çağırmıştır? Küçük çocuklar pazar tatilinde kiliseye gittikleri zaman karşılarında elinde istavrozuyla bir papaz bulurlar; belki de Makarios'a benzeyen bir papazdır o...

Gene aynı Batıda, Yunan deyince mitolojinin Olimp ilâhlarına kadar uzanan bir hikâye sürer gider. Zeus'un çocukları, Afrodite'nin torunları Hristiyan olmuşlardır. Yunan Ortodoks kilisesinin damarları, Batı hayatının içine lif lif dalınıştır. Onanıs'ten Niyarkos'a kadar Rum milyarderleri devlet içinde devlet kurarak bugünkü Yunanistan'ı Amerika'ya bağlamışlardır. İngiliz Kraliçesi'nin kocası Edinburg Dükü, Yunan asıllıdır, sonradan İngiliz tâbiyetine geçmiştir.

Türkiye kuvvetli iken Batıda zayıf, Yunanistan zayıfken Batıda kuvvetlidir.

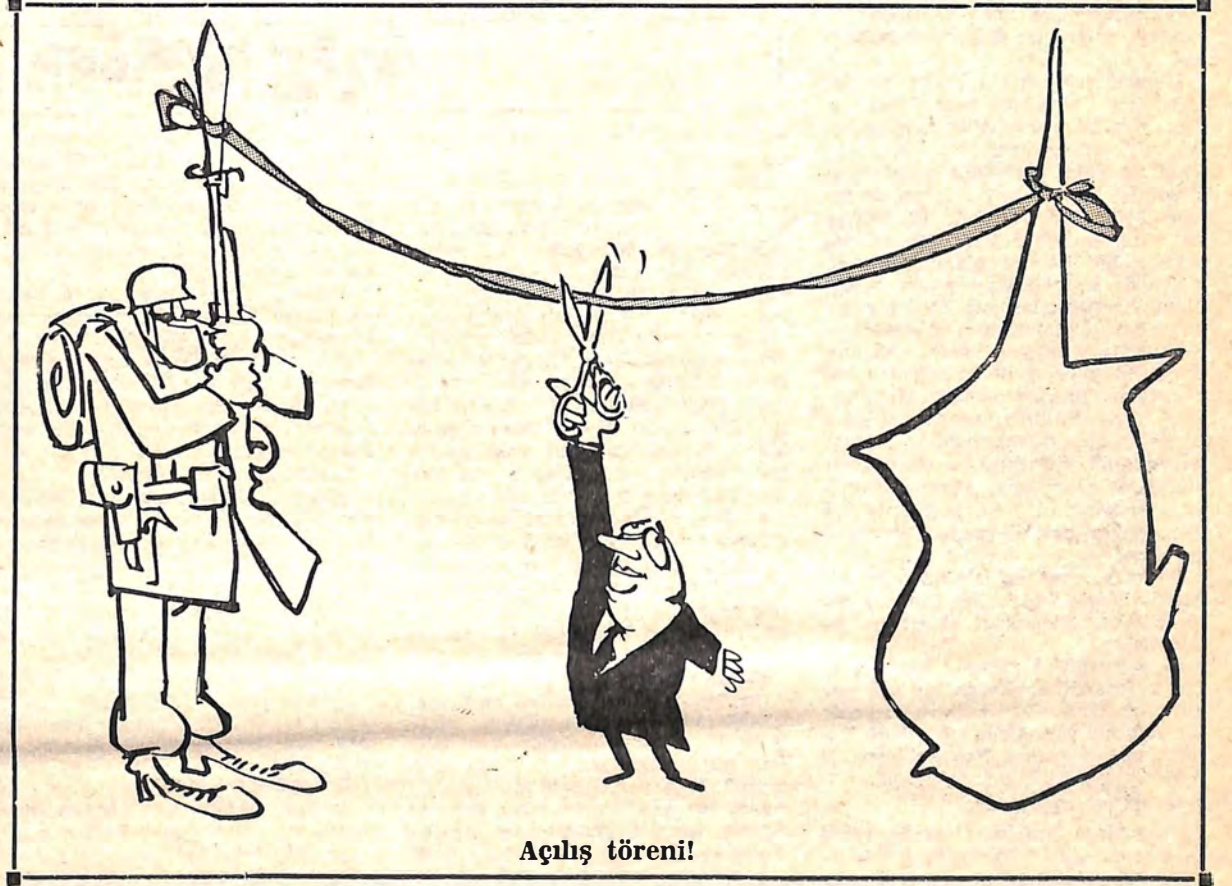
Yunanlı, Avrupalının ve Amerikalının gözünde bir medeni adamdır; kendisi gibi bir adam...

Ama Türk bir barbardır Batılı orta adamın gözünde...

Çoğu zaman karşınıza çıkan bir Amerikalı size:

— Kaç karınız var? diye sorarsa şaşmayınız.

Zaharof, Skuras, Onasis, Niyarkos gibi dünyaca meşhur birkaç Yunanlı kapitalisti hemen sayabilirsiniz. Bir Türk zengini söyler misiniz ki bize Batı hayatının kilit noktalarına yerleşmiş olsun! Onasis dünya petrol tankerleri filosunun en büyüğünü elinde tutmaktadır. Churchill sağ iken, işte bu Onasis İngiliz eski Başvekilini elinden tutarak İstanbul'a getirmiş, Ayasofya Müzesine gö-

türmüştü. Fener Patrikhanesinin Başkanı Athenagoras Avrupa'da dolaşacağı zaman, işte bu Onasis altına bir jet uçağı çekiverdi.

Yunanistan'ın gözü daha İstanbul'da ve Ayasofya'dadır.

Yunanistan'ın gözü İstanbul'a uzanmışsa Amerikalıya ve Avrupalıya tatlı gelir bu... Onlar kendi inanışlarına göre Ayasofya'yı barbar müslümanların elinden kurtarmak isterler. Fatih Sultan Mehmet Han'ın 1453'te İstanbul'u Bizanslılardan aldığını bilirler. Kendisine Bizans'ın mirasçısı diye bakan Yunanistan, büyük para gücüyle propagandasını Batıda yürütmektedir.

Bizler ise gözü açılmamış sığır-

cık yavruları gibiyizdir. Her şeyi safca ele alırız. Yunanistan'la aramızdaki büyük gelişmeyi görmezlikten geliriz:

— Yunanistan bizim dostumuz, müttefikimiz... deriz.

Hiç kimsenin inanmadığına kendimizi inandırmak için çırpır dururuz. Oysa niçin dost olalım Yunanistan'la? Acaba biz onunla dost olsak bile o bizimle dost mudur?

Bir akreple bir serçenin, bir yılanla güvercinin, ipek böceğiyle kurbağanın arkadaşlık ettiği görülmüş müdür?

Eski Doğu bilgelerinden biri bu yolda çok güzel bir hikâye anlatır:

Bir karga ile bir kumrunun karşıdan kolkola geldiğini görenler çok merak etmişler:

— Allah Allah, demişler, bu ne biçim arkadaşlık? Bunları birbirine bağlayan bağ nedir?

Karga ile kumru yaklaşınca anlamışlar.

İkisi de toplamış hayvanların.

Yunanistan'la Türkiye'nin birbirine benzer yanı yoktur. Batıların «şımarık çocuğu» dur Yunanistan... Yoksul bir Türk ülkesidir bizimki... Yunanistan haksızken haklı, suçluysa suçsuz sayılır. Kıbrıs'tan İstanbul'a kadar uzanan bir iştahla kolumuza giren palikarya bizi öyle bir lokantaya dâvet etmektedir ki, orada hangi yemek yenirse yensin bedeli bizim cebimizden gidecektir.

Türkler, Batının bütün saçma sapan peşin hükümlerinden bunalarak, Yunanistan'ın bütün şımarıklıklarına tahammül ederek bugünlere varmışlardır. Ama Doğu Akdenizde barış, Kıbrıs Türklerinin can pazarında mı tezgâhlanacaktır? Eloğlu bize diyor ki: — Kıbrıs'ta Türkler öldürülecek, ama sen susacaksın, barış uğruna susacaksın!

Bize barbar diyenlerin barbarlığına Avustralya vahşileri bile parmak ısıtır. Kıbrıs'lı Türk'ün ölümü üstüne oturtulacak bir barışın günahı hepimizi nice Cehennemlerin alevlerine gömecek kadar büyüktür.

AKBABA

AKBABA 46 Yaşında

Akbaba gelecek sayısında 46 yaşına basıyor. Bu mutlu yıldönümümüzde, bize yaşama gücünü veren sevgili okuyucularımızın huzuruna sekiz sayfa ilâveli fevkalâde bir özel sayı ile çıkacağız.

Gelecek sayımızda: (Alfabe sırasıyla)

Sadettin BİLGİÇ, Ferruh BOZBEYLİ, Süleyman DEMİREL, Bülent ECEVİT, Kasım GÜLEK, İsmet İNÖNÜ, Haşim İŞCAN, Vedat ÂHİ ÖZKAN, Faruk SÜKAN, Ahmet TOPALOĞLU, Mehmet TURGUT'un Akbaba ve mizah edebiyatı üstüne fikirlerini okuyacaksınız.

46. Yıldönümü Sayımızda

4 MART 196.

Saat onbirde uyandım. Dün gece arkadaşlarla çok içmişiz. İçim yanıyordu. Elimi komidime attım, yine meyva suyu yok. Bu sersem hizmetçi kariya, komidinin üstüne her gece bir sürahi buzlu meyva suyu koymasını kaçırıyor. Zile basıp çağırdım. Geldi. İki bardak elma suyu içtim. Karımın nerde olduğunu sordum. «Arabaya binip gitti, ama nereye gittiğini söylemedi» dedi. Banyo yaptım. Kahvaltı ederken gazetelere şöyle bir göz gezdirdim. O herifin yazısını okuyunca kan bey-nime sıçradı. Bu solcular yine gemi aızıya aldılar, işi iyice azıttılar. Vatandaş, vatandaşa düşürmek istiyorlar.

Umumi vekilim olacak budala telefon etti. Handaki bazı kiracı-lardan kiralari zamanında toplayamı-yormuş, ne yapsınmış?... Ulan, ben sana ne diye, topladığın kiralardan yüzde üç veriyorum? Bunları da mı ben düşünceğim artık?... Üç avukat ne güne duruyor? Versinler icraya, söke söke, hacizle alsınlar kirayı, sonra da atsınlar kapı dışarı... Böy-le ufak tefek işler için beni bir da-ha rahatsız etmemesini söyledim.

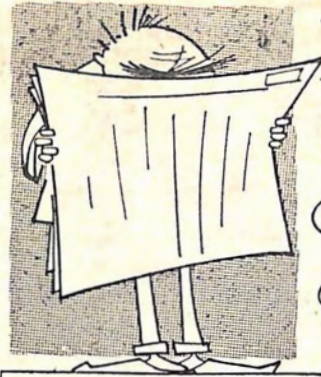
Nurperi'ye telefon ettim: «Akşam-dan beri nasılsın şekerim?» Bu ka-rı, sebeb-i mevtim olacak. Hiç biri-sine böyle tutulmamıştım. Bu gece birlikte olamayacakmışız. Kocası yabancı mı sanki, o da oluver-sin. Razi oldu ama, karımı istemi-yor, kıskanıyor. Nurperi'lerde bu gece poker partisi varmış, sabahla-rız yine...

Sonra yazıhaneye telefon edip, bi-raz da işlerle ilgilendim. Her şey yo-lundaymış. Bankadan akreditifi çı-karmışlar.

Ögle yemeğini yabancı bir firma-nın mümessiliyle yiyeceğim için ha-zırlanmamışım. Büyük işler yapmak ihtimalimiz var. Akşam üzeri de ku-lübe uğrar, ordan Nurperi'lere gi-derim.

16 NİSAN 196.

Yine turşu gibiyim. Onbirde uyan-dım ama, saat bire kadar yataktan çıkamadım. Kahvaltıyı yataкта yap-tım. Gazeteleri de yataкта karıştırdım. Şu namussuzun yazılarını oku-mayayım, diyorum, nedense kendi-mi tutamıyor, bakalım bugün de ne halılar karıştırmış diye okuyo-rum. Yine «Emekçiler» diye başla-mış. Emekçiler sömürülüyormuş. Yeni yeni iş alanları açıp, bun-lara iş vermek, karınlarını doyur-mak, sömürmek mi oluyor yani? İyilik de yaramıyor. Solcuların mak-satları belli, memleketteki huzuru

insanın
sosyalist
olacağı
geliyor

Aziz Nesin

bozmak istiyorlar. Sinirden, gazeteyi buruşturup attım.

Karım yine yok. Berbere gidiyo-rum, demiş ama hâlâ gelmedi. Bir haftadır yüzünü gördüğüm yok, ba-yağı özledim. Karımdan çok mem-nunum. Hiç kıskançlık kavgaları çı-karmıyor. O da benden memnun ol-malı, niçin olmasın. Bir dediğini iki etmiyorum. Şu Nurperi'den sıkıldım artık. Gazetelerin dedikodu sütunla-rında adımız çıkınca, sözde koca-sıyla arası açılmış. Öff, sıktı bu ka-rı... Ne olursa olsun, yine insanın kendi karısından iyisi yok, karım her kahrımı çeker. Geçen gün oto-mobilini değiştirmek istediğini söy-leli. Ben de bir gece önce Nurpe-ri'lerin evindeki kumarda büyük pa-ra kaybetmişim. İşte o sıkıntıyla, «Olmaz, daha bir yıl bile olmadı a-rabayı alalı» dedim. Gönülünü ala-yım karımın; beğendiği bir model seçsin de getirsinler arabayı.

24 MAYIS 196.

Şu kadın milletinde hiç akıl yok. Karım, bir yazlık ev alalım diye tutturdu. Yazlık ev alınca, ben mec-bur muyum her yaz aynı evde otu-rmaya? Her yaz, gönlümün çektiği başka bir yerde otururum, bir yaz Ada'ya, bir yaz Boğaziçi'ne, bir yaz Erenköyü'ne... Dinletemedim ka-rıma. Suadiye'de büyük bahçeli bir yalı beğenmiş. Zevkimize göre yeni-den bir yazlık yaptırılmalı, dedim, sabredemedi. Bugün satın aldığı yaz-lığın tapu işi için gitti.

Bu sabah erkenden kalktım, uyan-dığımda saat dokuz buçuktu. Saat ona kadar yataкта gazeteleri karış-tırdım. Devlet fabrikaları zarar edi-yormuş. Eder tabii... Niçin özel te-şebbüse devretmiyorlar? Devletin işi fabrika işletmek, ticaret yapmak mı? Devretsün fabrikaları bize.

O alçak yine gazeteye zehirlerini kusmuş. Zavallı halkı zehirliyor, durmadan kıskırtıyor. Hem memle-ketin ekmeğini yiyorlar, hem nan-körlük ediyorlar. Beğenmiyorlarsa defolup gitsinler burdan... Onları zorla tutan mı var!

Bizim yeni sekreter kız, bir içim su... Bitiyorum kıza. Adımı daha dün öğrendim, Yıldız'mış. Teklifimi us-talıkla reddetti. Beni epey uğraştı-racağı benziyor. Büroda işim yok ama, bugün onun için gideceğim. Bir deneme daha yapacağım... Hazır-la-nayım da gideyim.

2 HAZİRAN 196.

Olaylar çok can sıkıcı. Gazeteler-de grev haberlerinden geçilmiyor. Grevler memleketin ekonomisini baltalıyor. Hep bu sosyalistlerin yü-zünden... Memleketin birlik ve be-raberliğini bozdular, milleti birbiri-ne düşman yaptılar. O namussuz, ga-zetesinde yine verip veristirmiş.

Bütün bu cansıkıcı günlerde Yıl-dız da olmasa, deli olacağım... Onun yanında dertlerimi unutuyorum. Bu-gün ona bir apartman dairesi tu-tacağım.

22 HAZİRAN 196.

Avrupa gezisinden dün döndüm. İnsan yurt dışı geziye karısıyla çı-kamayacak, hiç tadı olmuyor. Acele dönmem için telgraf alınca, karımı bırakıp geldim. Karım İtalya'ya ge-çecek, deniz kıyısında turistik bir otelde bir ay dinlenecek. Ben de Yıldız'la başbaşa kahrım.

Gazeteler, ithalat yolsuzluğu ha-berini verince, ortaklar acele dön-mem için telgraf çekmişler. Sözde yaptığımız yolsuzluk yirmi milyon lirayı geçiyormuş.

Çok söyledim ama, gerekli tedbi-ri almadılar. Solcuların kökünü ka-zımadıkça bu memleket rahat, hu-

zur yoktur. İşte şimdi de bir bar-dak suda fırtına koparıyorlar.

Az önce, Nurperi'nin kocası tele-fon etti, evlerine gitmiyorum diye Nurperi bana güceniyormuş. Ben kendi derdime düşmüşüm, Nurperi filân görmüyor gözüm. Bu akşam Ankara'ya uçacağım, Yıldız'ı da a-lacağım yanıma, onsuz yapamıyo-rum.

28 HAZİRAN 196.

Böyle namussuzluk olur mu? Şir-ketin yüzde elli bir hissesini elinde tutan, hem de kurucu ortak, hiç ha-berimiz olmadan, bütün hisselerini satmış, yalnız yüzdebir hissesi kal-mış. İşlerin kötüye gittiğini anlayın-ca paçasını kurtarmak için bize söy-lemeyi yaptı bunu...

İthalat yolsuzluğu dedikleri işten mahkemeye verilecekmişiz. Bankalar da krediyi kestii...

Düşünüyorum da, yine en iyisi devletçilik... Şimdi bizde, iyi bir devletçilik olsaydı, devlet bizi bu durumdan kurtarabilirdi. Elimizde-ki malları satın alsa, yeter...

3 TEMMUZ 196.

Benden atık davranıp, ortaklar-dan biri iflâsını ilân etti, tabii hi-leli iflâs... Böylece borçlarından kur-tuldu sayılır, ama zararı bana do-kundu, bütün alacaklılarım tedbir almaya başladılar.

11 TEMMUZ 196.

Bütün gayri menkullerimi, bugün karımın üstüne yapacağım. Başka çare yok, yoksa hepsi elimden gide-cek. Dünya kadar da para yedirdi-ğim halde, işleri yoluna sokamadım.

21 TEMMUZ 196.

Avukatım, karımı boşamamı söy-leli. Karı - koca arasında mal or-taklığı olduğundan, alacaklılar ka-rıma dönebilirlermiş, hem de mu-va-zaa olduğunu ispat ederlermiş. Ka-rımı boşamak zorundayım. Karıma söyledim, çok üzüldü, ağladı. Bu-nun maliyeye karşı bir tedbir oldu-ğunu, malları ve paraları kurtarmak için mecbur olduğumu anlattım. Sanki nikâh nedir ki... Yine bir ev-de birlikte yaşayacağız. İşleri yolu-na koyduktan sonra yeniden nikâh-lanırız.

Memleket ucuruma gidiyor, hâlâ görmüyorlar mı? Solcuları temizle-mekten başka çare yoktur...

8 AĞUSTOS 196.

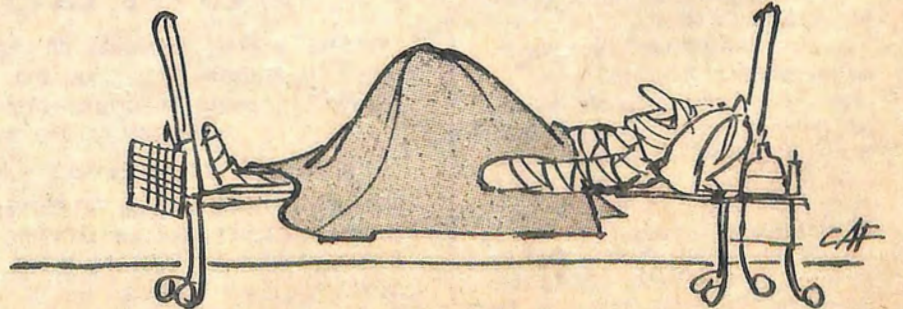
İşte bir bu eksikti... Müfettişler, hesap uzmanları geldi, maliye def-terlerini incelediler. Vergi kaçırmı-şız. Belâlar üstüste geliyor.

Zamanında akıl edip yurt dışına para kaçırabilseydim, şimdi basar giderdim. İntihar etmeyi düşündüm ama yapamadım... Bir arkadaşım,

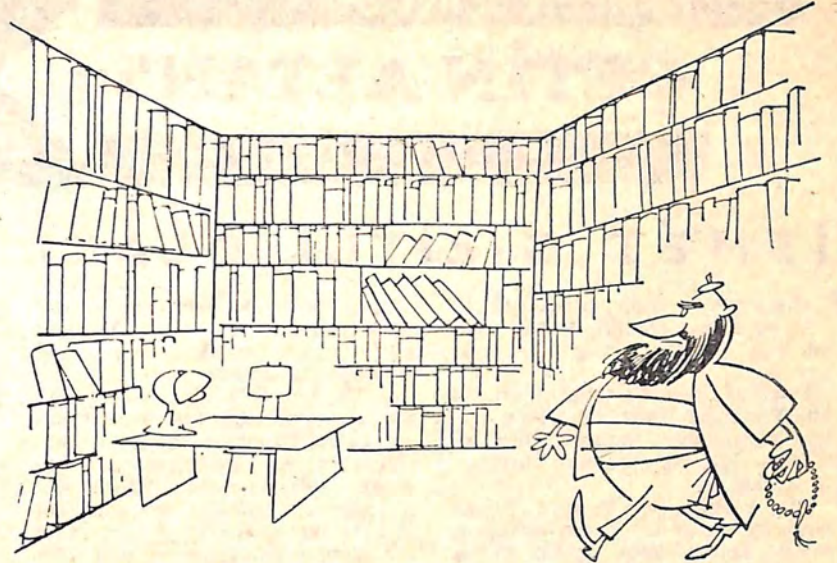
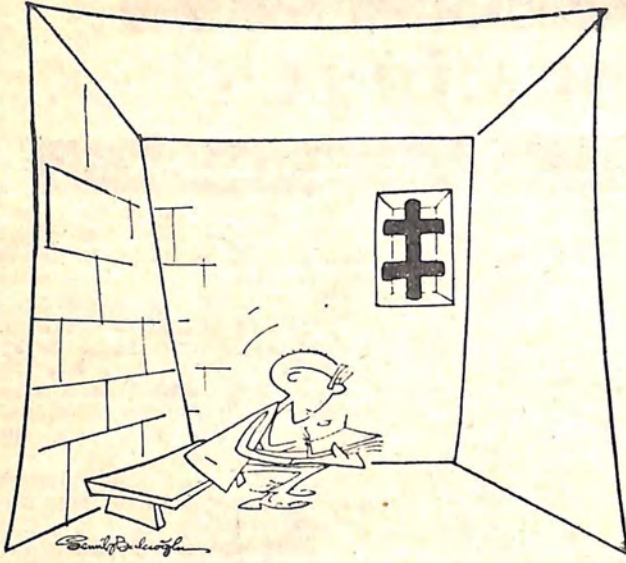
Cerrahpaşa Hastanesindeki ağaçlar, Dekan'ın emriyle kesildi. — Gazeteler —

Ağaçlar ayakta ölür...

Hastalar yataкта ölür!...

İKİ HAPİSHANE!..

bu gibi durumların kendi başına bir kaç kere geldiğini, bunların hayatta başarı için staj olduğunu söyleyerek beni avuttu.

26 AĞUSTOS 196.

Artık her şey bitti benim için. Avukatım bile, ithalat yolsuzluğu davası için ikiyüz bin lira istedi. Parayı kendisi için istemiyormuş, avanta olarak verecekmış, örtbas etmek için... Biliyor bende para olmadığını. Kendisinin vermesini rica ettim, sonra öderim, dedim. Param yok, diye yemin etti, yalancı namussuz. Üç avukatım, yalnız benden yılda yarım milyon lira para alırdı. Öbür iki avukatım hiç yanıma uğramıyor. Karımdan, yani boşadığım karımdan istedim. O da vermedi. Onun adına geçirttiğim bankadaki paraları sordum, çiftlik aldım dedi. «Apartmandan bir daire satın bu parayı verelim, yoksa tutuklanmam ihtimali var» dedim. «Olmaz» dedi. Peki, bütün bu mallar, paralar benim değil mi?

Yağmur gibi protestolar yağıyor. Onbin lira için bile protesto oldum. Eskiden çok yardım ettiğim bir kaç arkadaş gittim, hiç birinden fayda yok...

30 EKİM 196.

Kısa bir süre cezaevinde tutuklu kaldıktan sonra, nakdi kefaletle tahliye edildim. Eskiden birisine borç vermişim, tahliye için parayı ondan aldım. Yüzbin lira alacağıma karşılık, kırkbin lira veririm, dedi. Ben de cezaevinden çıkmak için razı oldum. Bu kısa tutukluluğum bana çok şey öğretti.

Evime gitmedim bile... Çünkü karım, cezaevinde beni hiç ziyarete gelmedi, yardım da etmedi. Üstelik yakında evlenecekmiş de... Bütün malımın, mülkümün üstüne oturdu, beni mahvetti.

Otelde kalıyorum. Alacağım olanlardan on para alamıyorum. Ondan bundan küçük borçlar alarak yaşamak zor.

Sevmediğim halde, yine o herifin yazdığı gazeteyi okumadan yapamıyorum. Bugünkü yazısı fena değil...

4 KASIM 196.

Erkenden kalkıp, sokağa fırladım. Alacaklılar kaldığım oteli öğrenmişler, onun için çok erken sokaklara düşüyorum. Otel parası bile yok...

Öğleye doğru, yemek ısmarlar diye eski bir arkadaşına gittim. Öğle yemeğini birlikte yedik. Kendisi «ortanın solu»ndan olmuş. Bana «ortanın solu» nu açıkladı. Doğrusu aklım yattı. Sol sözü iyi değil ama, olsun, ortanın solundan başka çare yok... Bu memleketi ancak ortanın solu kurtarabilir.

11 ARALIK 196.

Saatim! sattım dün, otel parasını ödedim. Bu sabah, Tophane'de çok kötü bir otele yerleştim. Bir odada

üç kişi kalacağız. Kaç gündür, kimseye göstermeden peynir ekmek yıyorum, rıhtımda balık ızgarası yiyorum. Memleket sefalet içinde. Herkes işsiz, iş yok, para yok... Hayır, bu memleketi ortanın solu da kurtaramaz. Ben sosyalizme inanıyorum, ama bize göre bir sosyalizm... Ben, yüzde altmış sosyalistim. İş aramaya karar verdim. Eski arkadaşlara gidemiyorum, çoğuna borçluyum.

2 OCAK 196.

Yılbaşını pis otel odasında geçirdim. Kendi kendime kaldım, ağladım. Gece yarısından sonra sokağa çıktım, sabaha kadar dolaştım. Nasıl su gibi para harcıyorlar. İnsanın, bunları görünce sosyalist olacağı geliyor. Bu yoksul insanları hiç mi görmüyorlar... İnsan, o lüks arabalara kurulup bu yoksullar arasından geçmeye utanır be... Yüzde altmış, yüzde seksen sosyalistlikle düzelmez bu işler. Her şey çığırından çıkmış. Sosyalistim be... Ne olmuş yani?

4 MAYIS 196.

En sonunda bir iş bulabildim. On beş gündür çalışıyorum. Ankara'ya gitmişim. Bir arkadaş duymuş başıma gelenleri. Kendisi Bakanlıkta nüfuzlu olduğundan işini yaptığı bir ithalatçının yanına koydu beni. Bu işleri iyi bildiğimden adamın işine yarıyorum. Oldukça iyi para alıyorum. Ankara'da bir ev tuttum.

Büroda gazeteleri okurken yine sinirlendim. O alçak, yine sınıf kavgası yaratmak, milli birliğimizi bozmak istiyor. Bunlar sosyalist kisvesi altında düşman emeline hizmet ediyorlar.

16 HAZİRAN 196.

İş gereği ayda beş on gün İstanbul'da kalmam gerekiyor. Otelde rahat edemediğimden, dört odalı bir daire satın almak zorunda kaldım. Bir de küçük araba aldım bugün... Öğleye doğru sokaklar ana baba günüydü. Ne var, diye sordum. Mitingmiş, gençlikle işçiler birleşmiş, miting yapıyorlarmış. Hep bu solcula-

rın başının altından çıkıyor bunlar. Zavallı gençliği de kandırıyorlar.

20 TEMMUZ 196.

En sonunda kendi başıma bir firma kurdum, ithalata başladım. Allah'a çok şükür. Daha geniş bir daire satın alıp İstanbul'a yerleştim. Dün gece, eski karımla kocası, Nurperi'yle kocası evimdeydi. Eski karımın kocası, benimle ortak bazı işler çevirmek istiyor. Olur, dedim. Onlara, hiç unutamayacakları esası bir kazık atmak boynumun borcudur.

4 AĞUSTOS 196.

Saat onbirde uyandım. Dün gece arkadaşlarla çok içmişiz. İçim yanıyordu. Elimi komidine attım, yine meyva suyu yok... Hizmetçiyi çağırdım, iki bardak buzlu elma suyu içtim. Karımın nerde olduğunu sordum. Arabaya binip gitmiş, ama nereye gittiğini söylememiş. Yeni karımdan çok memnunum. Bundan önce evlendiğim karımın meteliği yoktu. Bu zengin... Güzel değilmiş, olmasın varmış...

Banyo yaptım. Kahvaltı ederken gazetelere şöyle bir göz gezdirdim. O herifin yazısını okuyunca kan beynime sıçradı. Bu solcular yine gemi azıya aldılar. Vatandaş vatandaş düşürmek istiyorlar.

Umumi vekilim telefon etti. Bir iş hanı, çok kelepir fiyata satılmışmış. Fiyatı biraz daha indirtmeye çalışmasını söyledim, alacağım hanı.

Birsen'e telefon ettim. Bitiyorum bu kariya, öldürecek beni... Hiç birisine böyle tutulmamışım.

Öğle yemeğini yabancı bir firmanın mümessiliyle birlikte yiyeceğiz. Onun için hazırlanıp çıkmalıyım evden...

Aziz NESİN

✱

Dolduranlar

Milli Mücadele kahramanlarımızla ilgili binlerce haberdan biri: «Servetini Milli Mücadele uğruna harcayan bir gazi, tek odalı bir evde çile dolduruyor.»

Kahraman ihtiyarımız çile dolduruyor da, başkaları boş mu duruyor sanki? Savaş sonrasında sosyal kuralları bu. Kimi sadece Milli Mücadele anıları ile avunuyor, kimi havadan kazanç yolları arıyor.

Bu sebeptendir ki, Milli Mücadele katılanın çilesi bir türlü dolmuyor, diğerinin dünyalığını kasalar, sandıklar almıyor!

Biri, dünyanın vatan kurtaran kahramanı, diğeri kurtulan vatanın saygı değer kodamanı!

Demirel: «Okula, camiye, işçilere ve fabrikaya politika girmemeli» dedi.
— Gazeteler —

Politikacı — Ben girecek yeri çoktaaan buldum!..

İSMET GİRİTLİ OLAYI

«Zaman, ne zaman bulacaktır?...»
... «O kadar değişik işlerde dağı-
lan kişi, zamanı ne zaman bulacak-
tır?...»

İstanbul Üniversitesinde «İdari Hu-
kuk Profesörü, İsmet Giritli'nin gür-
büz sarışınığının belirlediği her bir
şölen, kendisine bu soru sorulma-
lı: Sorun!...

Bunca sınır dışı toplantı, bunca
sınır içi toplantı, bunca yolculuk,
bunca davet, bunca ziyafet, bunca
randevu, bunca hülûl yolu, bunca
hükümet, bunca ihtilâl, bunca kontr-
ihtilâl, bunca rejim arasında dağılan
insandan ne kalır acaba, ister dev
ola, ister dâhi?...»

Kimse kimseye ince hesap sormu-
yor bu ortamda, sadece «yavuz» gü-
rültülerle toplum oyalanıyor... Ev
sahibi, toplum...

Bir sonuca varmak için, yitirilece-
ğimizi yol basit: Sarışın olmak iyi.
Gürbüz olmak iyi. Kalın boğazına
bir papiyon oturtmak, o da iyi. Bir
«Fatih» burnuna sahip olmak, o da...
Hele hayatı, istakoz eti yercesine,
lezzet ve iştahla dişlemek, büyük
mutluluk... Ama, düşünürlerin cirit
atmadığı bu kısır ortamda, bir «ida-
ri hukuk» profesörünün görevi ne-
dir, esas görevi?...

1) Talebesi...

2) Eser vermek!...

Talebeyi, ilim üze hazırlamak...
Ve kitap vermek, eser vermek dur-
madan... Çeviri de olsa... Çeviri ol-
duğunu söylemeden de olsa!...

Bizim talebenin çoğu, yabancı dil-
de incelemelere girişemez. Dinleye-
rek değil, bir kaynaktan ezberlemek
üzere «şartlanmıştır»...

... Ve, İsmet Giritli örneği profe-
sörlere «dâva» açıyorum dâva. Umu-
mî efkâra, Fouquier Tinvillie'nin iddi-
anâmelerinden ağır iddianâmeler su-
narak... Sız, Hınıs'tan, Bingöl'den,
Hakkâri'den, İslâmköy'den gelen ço-
cuklar; bir sinemaya, bir konsere,
bir tiyatroya gidemeyen, her gün
karnı tam doymayan, lâhana koku-
lu pansiyon köşelerinde, kıvrılıp ya-
tabilmeyi mutluluk sayan, anasının
babasının, okumayan kız kardeşleri-
nin dişinden tırnağından kısıarak,
bir şeyler öğrenmek için gariplikler
içinde cırpınan çocuklar, bana hak
vermiyecek misiniz?...

Hiçbir politikacı, hiçbir kendini
sosyalizme kamburlandırmış kişi i-
çin, böyle savaş borusu çalmadım.
Burada çalışıyorum... Daha da ça-
laçım. «İsmet Giritli», Üniversiteye
karşı «réquisitoire» imdir...

Üniversite, hele İstanbul'unki, ilim
ocağı, egemenliğin barnağı, gelip
geçici, şamatası fazla, çalımı bol, ic-
raatı çok yumuşak hükümetlerin,
şöyle bir pardon diyerek dokununca,
binlerce «kâseî fağfuru» solda sıfır
bırakacak nicelikte ve nitelikte inle-
meler çıkaran büyük kurullar...

... Üniversite hocası, bu ulu pâ-
yenin en kolay kazanılacağı yer ta-
lihsiz Türkiye'dir...

Bu demek değildir ki, büyük de-

da en ufak bilgisi ve fikri yoktu.
Kendisi itiraf ediyordu. Bence, bu
gün de yoktur!

TRT çok hazin bir örnektir...

Ve TRT'de mütehassıs bir kadro
yetişecekse, toplantı ve kongreler-
de bunlar kimler olacaksa, bulunma-
lıdır, elleri kolları bağlı duracak-
larına... Çünkü burada, eli kolu sı-
vayan kişiler gene «bilir kişiler» dir,
işlerini bilir kişiler.

Bazan «Kaptı kaçı imparatorları»
diye bir kitap yazmak isterim... Keş-
ke yazabilsem!...

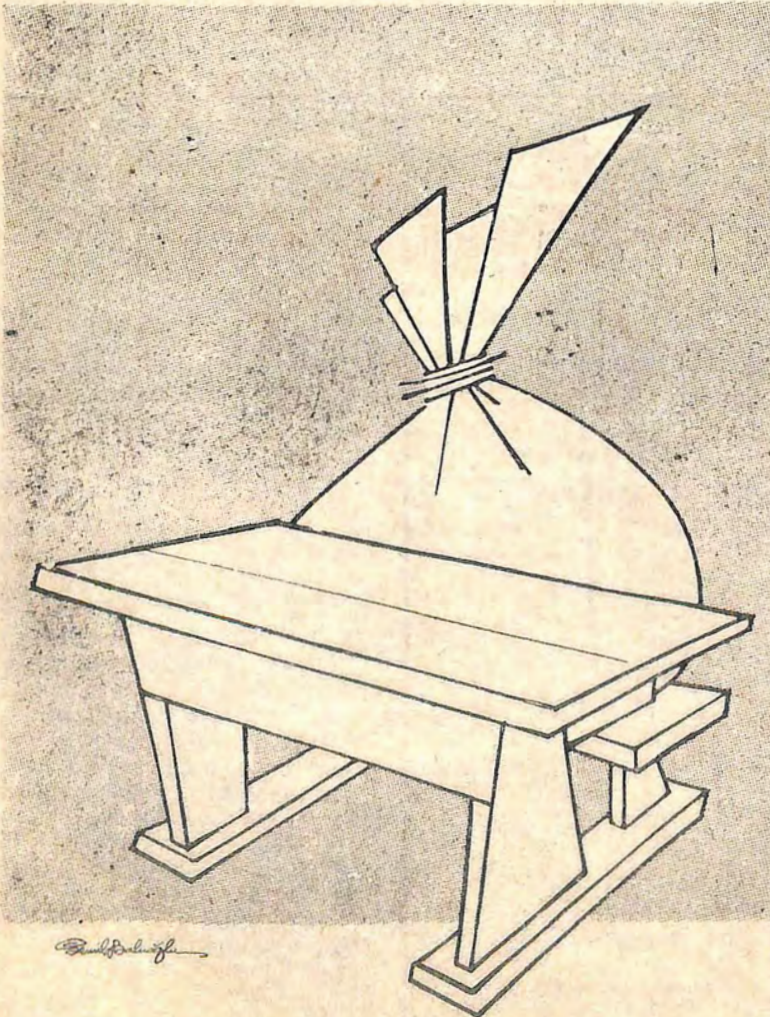
... Üniversitelerin bir «fermantas-
yon» devrinde oldukları aşıkardır...

İsmet Giritli adı, ilk ihtilâlde mem-
leketin bir yanından bir yanına ya-
yıldı... Ondan önce çevresince gay-
retleri vardı. İyi bir aileden, Ağa-
lu ailesinden kız almıştı. Herkesle
iyi geçiniyordu. Talebe teşekkülleri-
nin önemini kavramıştı. Kulis faali-
yetinin de. Gazetelerin başında olan-
larla dosttu. Bu görünüşü «iyi ço-
cuk», sarışın, pembe beyaz adamın,
enstenktif nefisini koruma ve hoşnut
etme hesapları, hesap değil, hesap-
tan daha şaşmaz, «eğilim» leri vardı.
Sempatikti. Gülekti. İncesinden ol-
mayan bir mizah anlayışı vardı.

Açıklığa saçıklığa kaçan ufak te-
fek hikâyeler anlatmayı severdi ye-
meklerde. Ev sahibelerinin davetlile-
ri arasında görmeyi sevecekleri tip-
tendi. Entelektüellik iddiası yoktu.
Dünya kadar iştahı vardı hayata kar-
şı.

(Devamı var)

Özel okullar çok pahalı (Gazeteler)

ÖZEL YÜKSEK OKUL!

ğerlerden yoksunuz. Meslektaşları a-
rasında tanınır onlar, gürültülü ki-
şilikleri yoksa da!... Dünya araştı-
ma enstitülerinden teklifler alırlar.
Yemeli içmeli, gezmeli tozmalı pro-
tokoller davetler değil!... Bazı esaslı
kongrelerde, ellerindeki sınırlı, za-
valı imkânlarla rağmen, inanılmaz
üstünlükleri kolelerini şaşırtır...

Bu yazdıklarımı tabii ki üzerleri-
ne almayacaklardır onlar...

Dönüp dolaşıp balığın çürük eko-
nomik başına toslayacağız:

Bizim toplum, birçok şeylerin ça-
resini bulamadığı gibi, Üniversitenin
maddi şartlarını da normalleştirme-
nin çaresini bulamamıştır.

Bunca külfet yüklenen insanlar,
külfetlerinin onda birini karşılaya-
cak şekilde «maddeten» tatmin edi-
lemezler.

Bir üniversite üyesinin asistanlık,
doçentlik seneleri, çok sıkıntılı ge-
çer. Bu devrede, istese bile branşın-
da gelişmek için, «kitap getirme»
parası bile yoktur...

Maddi şartlar bir yana, İstanbul
Üniversitesi istediği hürriyet türkü-
sünü çığırsın, kendisini her köşeden
geriye çivileyen geleneksel kireçsileş-
melere göre şartlanmıştır.

Memleketle olan ilişkisi ise, hükü-
metler tarafından geliş güzel balta-
lanmıştır...

Yaşamayanlar, kendi kendileri-
ne, yaşama şartları vücuda getirme-
ğe mecbur olmuşlardır. Mevcut
şartlarda ben, kurul olarak ne ya-
pardım?... Aynı şeyi! Belki... Ben
de, çıkar ayarlamalarına giderdim...
Belki ben de, bir sürü üniversiteyi,
birçok müesseselere sokacak kanun-
lar çıkarılmasına önder ve âmil ol-
urdum...

«Teşekküllerin içinde çalışarak
herkesi aydınlatmağa, herkese ada-
let duygusu aşılamaya, herkesin göy-
nünde uygarlık duygusunu perçinle-
meğe kendimi memur ve mezun» sa-
nırdım. Bu kutsal görevler, paralı
oldu mu, faydalanma şekillerini or-
ganize ederdim... Kulis faaliyetine
başvurdum... Ama yarısını bu tu-
tumun, talebe çekermiş...

Gözümün önüne TRT geliyor...
Toplumun kalkınmasında en büyük
araç TRT.

Koskoca Üniversite camiasında, a-
cep İdari Hukuk Profesörü İsmet
Giritli'den başka kimse mi yoktu,
Üniversiteyi temsil için?... Ben, var
derim.

TRT hakkında, seçildiği hepimiz
için mutlu güne kadar, TRT hakkın-

İLİM MEŞALESİ!

geçmiş zaman olur ki...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Saat 19'dan sonra şoförler dolmuş yapmıyor. — Gazeteler —

Suçlu, ayağa kalk!

BİR akşam, Galata Köprüsünden geçerken durunuz, durunuz demem bile fazla, adımlarınız kendiliğinden durur: Haliç, bir erguvan penbesidir. Solda, son İstanbul evlerinin arkasında mor bulutlar toplanmıştır... Ve o bulutların kadife perdesi önünde dört minare ile bir kubbe yükselir: Süleymaniye Camii... Bunu, biz yapmışız... Bir de, Meşrutiyetin tek anıtı Yeni Postahane ile Cumhuriyetin son anıtı Üniversiteye bakınız!... İşte cedlerimizle aramızdaki fark!

Bilgisiz kalemlerin, duygusuz kalemlerin mürekkep tükürdüğü Âkif:

Donanma, ordu giderken
ağır ağır ileri,
Özengi öpmeğe tâlipti garbın elçileri!

diyor... Biz mi o babaların çocuklarıyız?...

Kınalı parmakların ördüğü oyalar, nakışlar, ibrişim keseler, yün çoraplar bile müzelik olmuştur bugün...

Ninelerinizle, dedelerimizle aramızdaki ayrılık, yalnız bilek gücüne, el hünerine de kalmaz. Artık o sevgi dolu, o duygu dolu gönüllerin çocukları da değiliz... Hiç unutmam, üç, dört yaşımın bir türkü vardı:

Şu karşiki dağda bir kuzu meler,
Kuzunun feryadı bağrımı deler...

Borulu gramofonda bu türkü başladı mı, bütün gözler buğulanırdı: Annesinden ayrı düşmüş kuzu için!

Lütfen söyler misiniz bana: Dağda meleyen kuzu için değil, Cezayir'de kurşuna dizilen vatanseverler için kirpiklerinizden bir damla yaş koptuğunu hatırlıyor musunuz?

Tank, uçak, atom... Sonu budur: İnsan göğsündeki kalb, artık ağaçtaki budak oldu!

Kaç gündür, gazete sayfaları doğu illerimizin açlık çığlıklarıyla dolu: Kadın aç, erkek aç, çocuk aç, hayvan aç... Aç kabileler, sırtlarında yorganları, buzlu tepelerden, ölümle boğuşa boğuşa göç ediyorlar... Şişli'den Büyüka'da'ya, Maçka'dan Florya'ya değil, kar tipisi içinde, dağdan dağa,

belirsiz bir karanlığa!...

Yılbaşı gecesi sofranızda viskiniz, şarabınız, havayarınız eksildi mi?...

Yetmiş beş liralık, Avrupa işportasından dökülmüş kravatların hâlâ alıcısı var.

Hâlâ ikiyüz, üçyüz, dört yüz liralık Paris kokuları sürünüyor kadınlarımız.

Ve hâlâ, hâlâ, hâlâ, yüz elin bin parmağı yetmeyen milyonerlerimiz, kilit üstüne kilit vurulu kasalarının kaybolmuş anahtarlarını bulamıyorlar!

Bütün yurt düzeyini kaplayan Tanrısal bir ses gürlese:

— Suçlu!... Ayağa kalk!

Koltuğunda rahat oturan kaç kişi kalır?... Hele iktidar koltuğunda!

Doğu'da açlık varmış!... Bu açlık şimşek gibi ansızın mı çıktı?... Yıldırım gibi ansızın

mı düştü?...

Şimşegin bile çıkmadan önce, yıldırımın bile düşmeden önce belirtileri vardır: Gök morarır, ağaçlar ürperir, rüzgâr, sanki ölüm kokar!

Aylardır gazetelerde okuyoruz: Doğu'da açlık var... Aylardır, aylardır, aylardır...

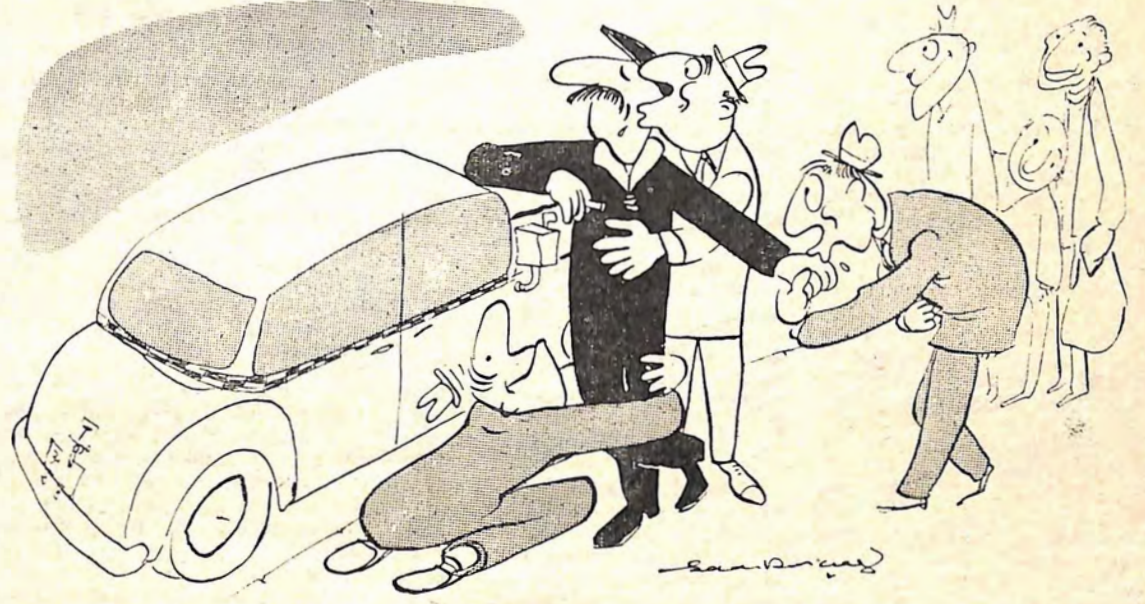
İnönü hükümeti, bu açlığın son suçlusudur. Ondan önceki Millî Birlik Hükümeti neredeydi?... Başbakanıyla, Tarım Bakanıyle, İçişleri Bakanıyla?... Bütün Bakanlarıyla?...

Koskoca bir sınır bölgesini açlığın hortlak dişlerine, ölümün iskelet kollarına teslim edenler, bu millî dramın seyircileri arasında kalamaz!

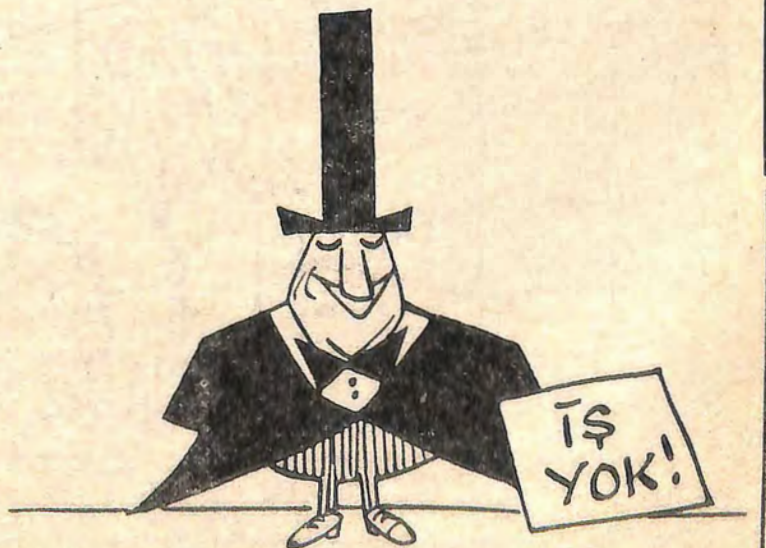
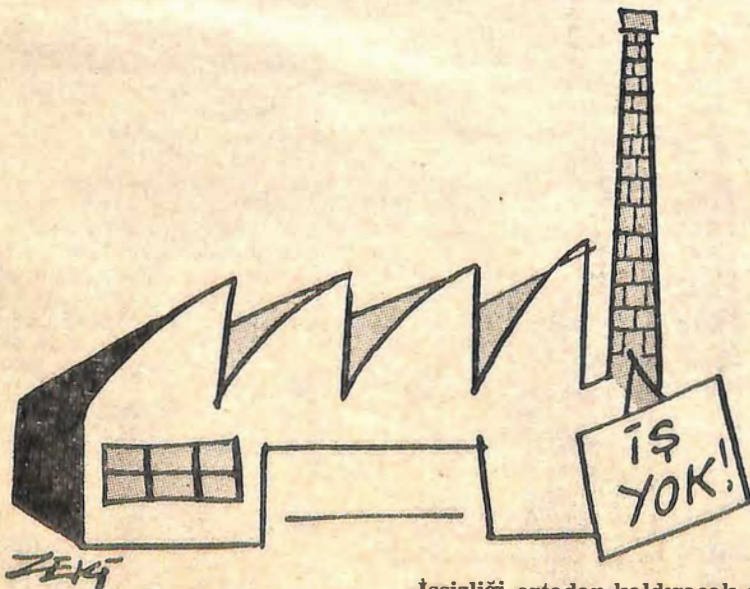
— Suçlu!... Ayağa kalk!

Yusuf Ziya ORTAÇ

11 Ocak 1962

Saat 19'dan sonra, vatandaş - şoför münasebetleri!...

İşsizliği ortadan kaldıracak çareler aranıyor. — Gazeteler —

Kimi yüz verir Kimi iki yüz

Muzaffer İZGÜ

BU oğlan bizim ocağımıza inciri dikti vallahi... Hovardalık-tan mı, değil... İtlik, uğursuz-luktan mı, değil... Sosyalistlikten mi, değil... Okumaktan... Okuyor bizim oğlan... Allah, pis nefeslerden, kem gözlerden saklasın, bu yıl bismillah ortaokula başladı. Ve başlar başla-maz da bizi ailecek yek ekmeğe muhtaç etti... Hanıma o kadar de-dim:

— Hanım, ortaokulda çocuk okut-mak, bizim gibi 350 lira aylıklı a-damların harcı değildir, bırak çocuk işportacı olsun! Dinletemedim. Da-yattı da dayattı:

— İki kızı okutamadık, bari bu oğlanı okutalım diye.

Haydi okutalım... Okutalım da, gör gününü...

Aldım oğlanı, kayıt için ortaokula götürdüm:

— Efendim çocuğumu kaydettir-mek istiyorum.

Müdür:

— Kayıt bildiriği aldınız mı? diye sordu.

— Hayır efendim, dedim.

— Öyleyse beş lira verin, size bir kayıt bildiriği vereyim.

Biz, kayıt bildiriği diye, şöyle dip-lomalar gibi yaldızlı, maldızlı bir şeyler beklerken, müdür çekmece-den nüfus hüviyet cüzdanı örneği gibi bir kâğıt parçası çıkardı.

— Efendim, bu mu beşlira?

— Evet, bu...

— Ben bunu dairede daktiloyla yazsam?

— Olmaz efendim, mevzuat!...

Verdik beş lirayı, aldık bildiriği-mizi, doldurduk. Beş kâğıt da, ma-halle muhtarına tasdik için sökül-dük. Altı fotoğraf, bir kocaman zarf, geri gittik okula. Müdür:

— Beş lira ruhsal dosya parası, beş lira pul parası, iki buçuk lira zarf parası, kırk lira da kaydolma parası vereceksiniz, dedi.

Eh hanım, ne diyeyim ben sana!.. Bizim Bülent okuyacakmış da büyük

adam olacaktı ya ben n'olacağım? Müdüre:

— Acaba bunun tenzilâtli tarifesi yok mu efendim? diye sordum.

— Vallahi biz zaten size tenzilâtli-sını söyledik. Bakın makbuzlarımı-za, yetmişen aşağı kayıt parası al-dığımız yok, on liradan aşağı ruh-sal dosya parası aldığımız yok!...

Nasıl etsem de, şu adama kıçım-daki yamaları gösterebilsem? Şimdi ortada hiçbir sebep yokken, kıçımı döner de topu havaya dikersem, ne der, ne demez?

Çaresiz, verdik elliiki buçuk lira-ya...

— Tamam, değil mi efendim? diye sordum.

— Geçin bitişik odaya, muavin bey kaydetsin!

Geçtik bitişik odaya... Ne olur ne olmaz diyerek, muavin beyin masa-sının önüne varmadan önce, mah-sustan elimdeki zarfı düşürür gibi yaptım ve topumu havaya dikerek popomdaki eski türkçe ellibeşi mu-avin beye gösterdim.

— Efendim, yabancı dil için kura çekeceksiniz!

— Çekelim efendim, çekelim.

— On lira kura parası verecek-siniz!

— Acaba beş lira versek olmaz mı efendim?

— Kardeşim, ben kıncındaki yama-ları gördüm de ondan on lira dedim. Yoksa bak şu makbuzlara, hiç yir-mi liradan aşağı kesilmiş makbuz var mı? Değil mi ya kardeşim, ma-şallah getirmişsin çocuğunu bu bo-ya, bu yaşa, ortaokula kaydettiriyor-sun, Allah her babaya böyle bir şeyi nasip eder mi? Maşallah bu boy!...

Hay gelmez olaydı bu boy!... Eh hanım, ne diyeyim ben sana. Yahu, on lira da buraya verirsek, eder 62 buçuk lira. Sonra bize aylıktan ne kalır yahu? Nasıl öderiz manavın borcunu, nasıl öderiz bakkalın bor-cunu, ya kasap, iki aydır takmış gel-mişiz adama borçları!...

Ne yapalım, çaresiz verdik. On li-rayı uzatırken, on kez öldüm öldüm dirildim...

— Efendim, şimdi bitişikteki mu-avin beyin odasına uğrayın, çocuğ-u-nuzun kurasını çekirsin!

Bitişik odaya geçtik... İkinci mu-avin, önümüze bir torba uzattı:

— Çek!...

Oğlanla beraber daldık torbanın içine. Muavin bey kızdı:

— Yahu sen de mi ortaokula kay-doluyorsun be! diye.

Dar çektim elimi torbadan.

— Almanca!...

Alman olmuş, İngiliz olmuş, Fran-sız olmuş bana nesi, tek para iste-mesinler de benden... O ne, muavin bey çekmeceyi açıyor... Vallahi bil-lâhi makbuz çıkaracak... Çıkardı...

— Yirmi lira spor parası verecek-siniz!

— Efendim...

— Haydi canım, zaten işim başım-dan aşkın!...

Ne olursa olsun, arkamı döndüm adama, popomu diktim havaya.. Muavin bey, gözlüklerinin altından şaşkın şaşkın seyretti bu numaramı. Sonra kızgın:

— Verin de yirmi lirayı çabuk gi-din buradan, dedi.

— Efendim görmediniz mi? de-dim.

— Çok konuşma, ver yirmi lirayı da defol!

Verdik yirmi lirayı, defolduk... Ko-ridorundan geçerken, nasıl oldu bil-miyorum, es geçmişiz o odayı, ada-mın biri yapıştı kolumuzdan:

— Söylemediler mi yahu size bu odaya uğrayacağınızı? dedi.

— Yooo!...

— Gelin buraya, gelin!...

Girdik...

— Efendim, ben bu okulun tarih öğretneniyim...

— Ooo, çok güzel efendim.

Acaba buna da ellibeşimi göster-sem mi? Adam masanın çekmece-sine el atarken, ben ondan atik dav-ranarak, hemen sırtımı döndüm ve topu diktim:

— Yamaya bak yamaya! dedim.

— Olur olur, öyleyse sizden otuz alalım.

— Bu ne parası Tarihçi bey?

— Okul Aile Birliği için...

— Aman efendim!...

— Rica ederim, siz demeyin aman efendim diye, ben diyeyim...

Şu makbuzlara bakın bir kere, kiminde yüz yazılı, kiminde ikiyüz yazılı...

Bu iş, gönül rızasıyla değil mi ya e-fendim? Ötekisi zengindir, ikiyüz ve-rir, siz fakirsiniz, otuz verirsiniz...

— Efendim on lira versem?

— Değil mi ya efendim?... Bu, ta-mamen velinin isteğine kalmış bir şey...

Biz velinin yakasından tutup zorla almıyoruz bu parayı... Değil mi ya efendim bağış bu... Adı üze-rinde, bağış demek, bağış demek-tir... İsteyen ikiyüz bağışlar, isteyen yüz bağışlar, isteyen...

— Hiç bağışlamaz, dedim kapiya ok gibi fırladım... Ama Tarihçi, ben-den önce fırladı kapiya...

— Değil mi ya efendim, velinin keyfine kalmış bir şey... Biz hiçbir zaman veliye, şu kadar vereceksin, zorla vereceksin, demeyiz, diyeme-yiz...

Kapının kilidi döndü... Basbayağı hapsetti bizi adam.

Tarihçi, sırtımı okşayıp:

— Hatırın için yirmibeş olur, de-di.

— Vallahi 17 buçuk gönlümden koptu Tarihçi bey!

— Buçukla iş olmaz canım... Bak seni ne kadar sevdiğimi anla ki, he-mencecik beş lira iniverdim. Başka-sı olsa, vallahi bir metelik aşağı in-mem.

— Haydi yirmi vereyim!

— Yok vallahi sen sevdiğini bil-miyorsun. Bunun sermayesi, şey pardon, bunun kanunu böyle ef-en-dim, üye aidatı meselesi, genel ku-rul meselesi, idare heyeti meselesi...

Hem değil mi ya efendim sen çık-a-rıp bu parayı gönlünle vereceksin... Biz veliyi zorlayamayız ki... İsteyen istediğini verir... İkiyüz verir, yüz verir, otuz verir...

— Haydi 22 buçuk olsun!

— Çık canım, biraz daha çık!...

Haydi bir lirasını daha bağışladım. 24 olsun!

— Yirmi üç!...

— Hadi hadi, ne senin dediğin ol-sun, ne benim dediğim, ikisinin or-tası, 23 buçuk, nasıl?

Çaresiz:

— Olsun, dedim.

Parayı aldı, makbuzu kesti; sağol-sun bizi kapiya kadar uğurladı...

Tam kapının yanında başka biri tarafından enseledik. Tonton yüz-lü, gözlüklü bir adam:

— Gelin bakiiim, gelin!... Geh geh geh!... dedi bize.

Baba tavuk, yavru tavuk, düştük bu horozun arkasına...

— Geh geh geh!...

— Geliyoruz geliyoruz...

— Çocuk kayboldu değil mi?

— Oldu efendim.

— Tabiatıyla Kızılay'a yardım e-dersiniz?

— Edemeyiz efendim, Kızılay bize yardım etsin!

— Tamam efendim tamam, biz kaydedelim çocuğun ismini, ona o-kuldan gereken yardımı yaparız. Siz şimdi şuradan bir on liralık pul al-lın bakiiim!

— Aman efendim!...

— Alın alın!... Biz on liranın a-cısını iki misli çıkarırız.

— Söz mü efendim?

— Tabii söz... Ha şöyle!...

Oğlanın kulağına eğildim:

— Kapıdan çıkar çıkmaz jet gibi uçacağız oğlum, dedim.

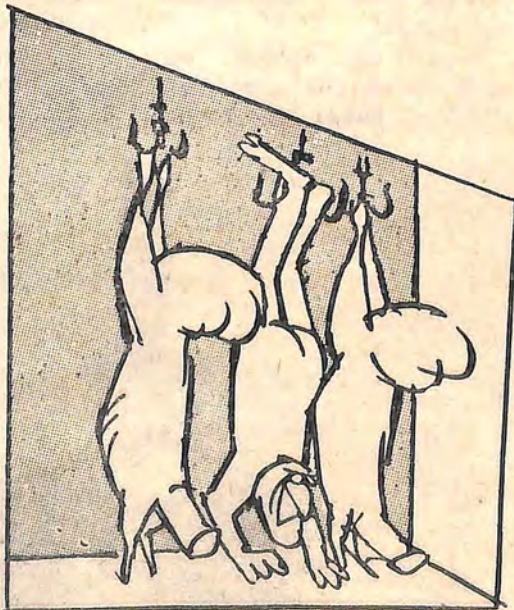
Ve uçtuk da... Arkamızdan biri:

— Kooperatif parası, kooperatif parası! diye bağırıyordu ama, kim durdurabilir artık bizi?...

Oğlanı ortaokula kaydettirdiğim-den bu yana bir türlü belimi doğ-rultmadığım gibi, eskiden evimize ara sıra yüz gram et girerdi. Allaha şükür şimdi ondan da olduk, daya-mıyoruz makarnaya... En çok hanı-ma kızıyorum... Bülent okuyacak-mış da, büyük adam olacaktı...

— Geç hanım geç, senin o dedi-ğin şey, ancak devlet okulları para-sız olduğu gün olur!...

Eşek etinin serbest bırakılması isteniyor.
— Gazeteler —

— Eşek herifin biriydi!...

Bir çocuk gazetesi

Gazete «yahşiydi» baskı bakımından. Ankara'nın en iyi basın evlerinden biri, Ay Yıldız'da basılmıştı. Adı «Yükseliş» ti... Çocuklarının mektebinin gazetesi idi. Koşa koşa tutuşturdular elime!

Ben beklerdim ki, cıvıl cıvıl, yaşamının mutluluğunu yansıtan bir eser olsun... Ben beklerdim ki, (hâlâ ne çok şey bekliyorum), çocuk problemlerini, çocuk görüşleriyle yansıtsın. İçinde, çocuk şiirleri, çocuk şakaları, çocuk karikatürleri bulunsun... İçinde çocuk romanları, çocuk hikâyeleri gülümse sin... Çocuk diyorsam, gecikmiş yaratık demiyorum; bahar diyorum, meltem diyorum yalın'lık diyorum...

Ne gezeer?... Size başlıkları tek rarlayayım da hükmünüzü verin:

Öğrencilerimizle bir hasbıhal: «Has-bı-hal»...

Çocuklar sordular: Has-bı-hal, ne demeeek?...

«Yeni Ufuklara Doğru...»

«Nasır tutmayan eller (benimki tutmamış yazık), öpülmeğe layık değildir!...» «Hayat bir mekteptir...»

Hayat belki bir mektep olabilir, ama bu gazete... Bu gazetenin amacı nedir?...

Uf uf uf... Edebiyattan her gün bir kat daha ölüyoruz!...

Gazetenin ilk sahifesinde, Ali Demirel'in mareşal Hindenburg vücutlu bir resmi vardı... Yanında Atatürk'ün, yaşasaydı, sevmeyeceği bir kaba taslak büstü... Ali Demirel söylevini okuyordu... Bir tek en iyi öğrenci, bir tek en kötü öğrenci, bir tek yavrukurt gezinmiyordu sahifelerde... Özel Yükseliş Kolejinin de bahsi yoktu ayrıca... Halbuki, o Anıt Kabre bakan okuldan sempatiyle bahsetmek mümkündü de... Bir tek yazı vardı, «Kolejimiz en iyi özel okul olmak yolunda»...

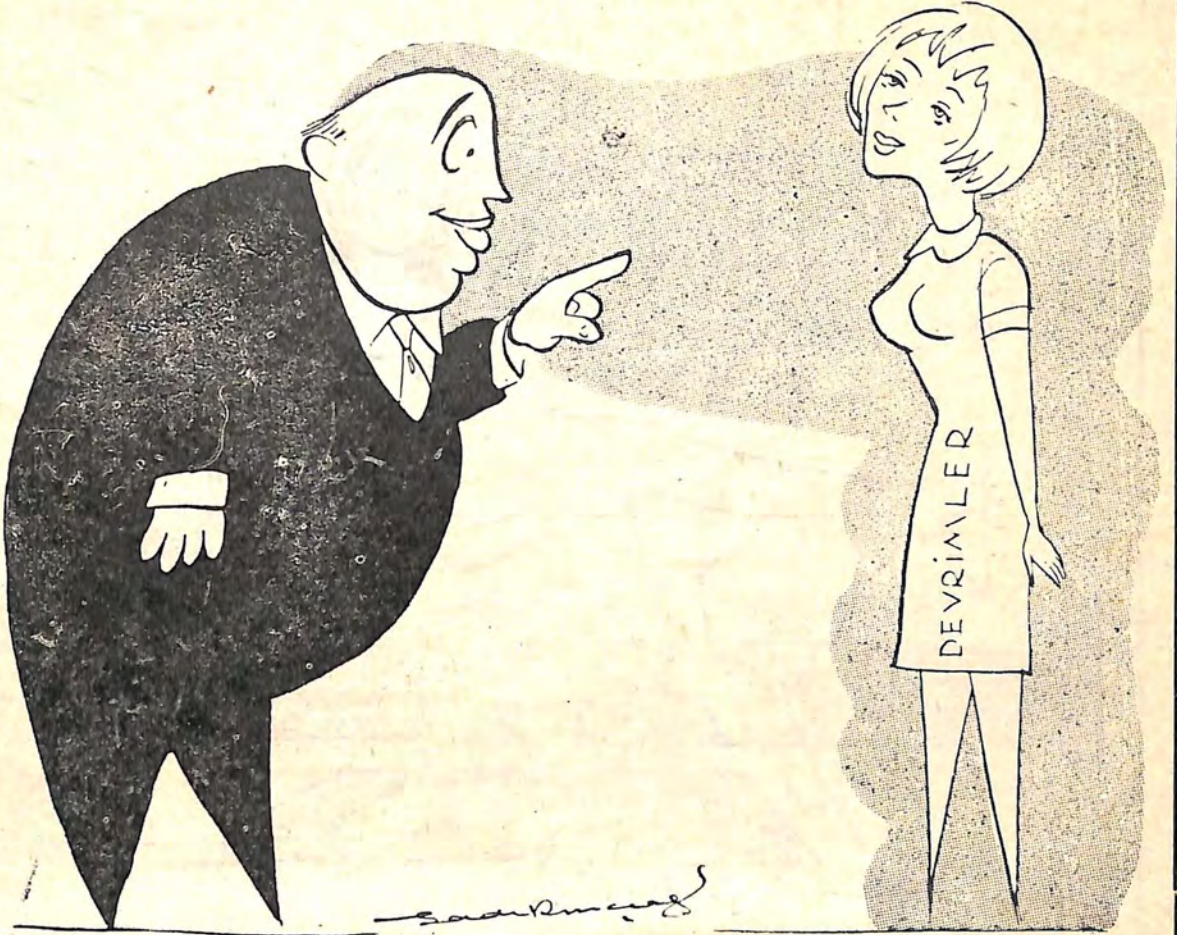
Şüphem yok... Ama gazetenizin en iyi okul gazetesi olacağına bunca kolalı gömlekle, şüphem var, kusura kalmayın... Ve amaçsız, küçüklere büyük olmağa hazırlamayan boş işleri sevmiyorum!

OSMAN KİBAR...

Bakanın kapısı ardına kadar açıldı. Bakan odasından, her yerde kendisini evinde hissetmeğe alışkın biri çıktı. Boysuzdu. Kıvrık burunluysdu. Hayat, yüzünü karmakarışık etmişti Her halinde bilmişlik vardı, kurnazlık vardı, bir gargaraya getirmek vardı...

«— Kim?» dedim.

Demirel, bir ilkokulu gezerken 30 yıllık arkadaşına rastladı. — Gazeteler —

— Ben sizi bir yerden tanıyorum!

«Osman Kibar» dediler...

Hani şu meşhur, kudretli, Bakan-tutan, Bakan-atan, hükümetlere karşı bile ağırlığını koyan Osman Kibar.

Şakır şakır, onu yerinden kaldıra, buna emirler savura telefonlarını etti... Kendisinin, her halde «güllüçük» diye vasıflandırdığı, iltifatlar etti sağa sola ve gitti, ayağının altındaki zeminden emin, güçlü, rahat!... Bu tip kişiler bende bir iç büzülmeye doğurur, etki sebeplerini anlayamam toplumların üzerine... Ve kudretlerinin duvarlarını nelerden ördüklerini çıkaramam!...

O sırada, bir gazeteci arkadaş, Kibar üzere bir kaç söz etti... İçimdeki antipatiyi bastırmağa uğraştım... Fığır doğruysa!

Sekizyüz gezici satıcıya, satma izni dağıtmış, kabızmalların burun ve fiatlarını kırmak için... Ve kırmış! İzmir sokaklarını sökmeden, dayanak sayıp asfaltla döşemiş yolların dört mevsim boyu altlarını üstlerine

getirmeden... Gecekonduların suyunu kesmemek için, daha ihya edilmiş semtlerin temsilcilerini geri çevirmiş... Ve kesmemiş sularını.

Falan filân...

Ben bu yüzden halbukim, bunları görmedim... Benim gözlerim mi kurlanmağa başladı ki?...

Şimdiyedek bu sayfaya, İzmir üzere tek haber girmemişti, nedense... Şeytanın ayağını Kibar'la kırdık!...

İSRAF

Bazı büyüklere çok sorasım geliyor:

«— Boğaz kaç boğum?» diye...

Cevaplar değişik olacaktır...

Bir devlet büyüğü (Valla Demirel değil!) Anadolu'yu geziyor... Anadolu böyle gezilere alışık, melül melül bakıyor, verilmiş hükümlü gözlerle. Anadolu, saygılıdır konuğa karşı... Verilmiş hükümler gözükmesin diye, azıcık gözcağızlarını indiriyor... O kadar!...

Nihayet bir hastahaneye geliniyor.

Bir ameliyat salonuna giriliyor, ameliyata hazır... Işık, ameliyat ışığı, yoğun, sert...

«Büyüğümüz», gözlerini kırptırıyor ve şu unutulmaz veczeyi savuruyor:

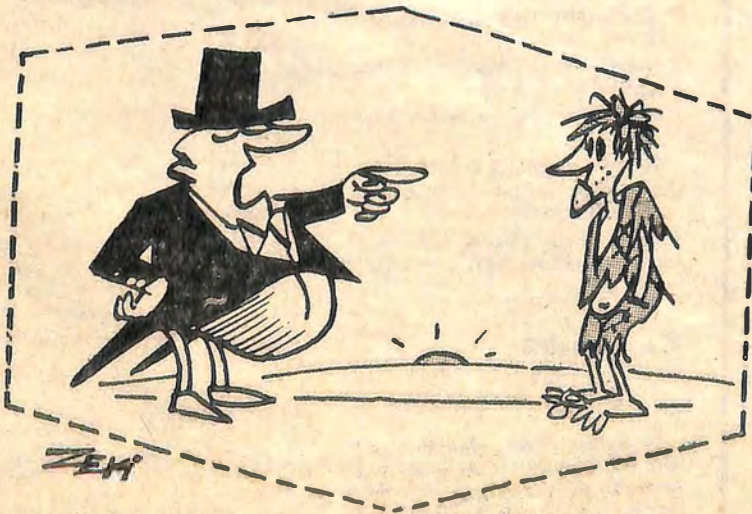
«— Bu ışık fazla... Bu gibi israftan vazgeçin...»

Babalık... (Artık başka şey diyemem!...) Böyle sözleri duyduktan sonra israftan değil, hayattan da vazgeçtim... Yaşıyorsak, hayat bizden vazgeçmemiş de ondan yaşıyoruz, di mi Akbabam?...

(Sahte kalkanlara kızıyorum, insan öz be öz babasına ancak saygı bozmazsa, saygılanmağa devam edebilir... Bu sahte kalkanların biri, o eklem püklem biçimci saygı... Büyük hamakat önünde bile saygı, büyük liyakatsızlık önünde bile saygı... Büyük bilgisizlik ve büyük sevgisizlik önünde bile saygı... Bir de, bir ucuz felsefe: «Türkiye buuuu...» Değil bre, bu Türkiye!...)

Nimet ARZIK

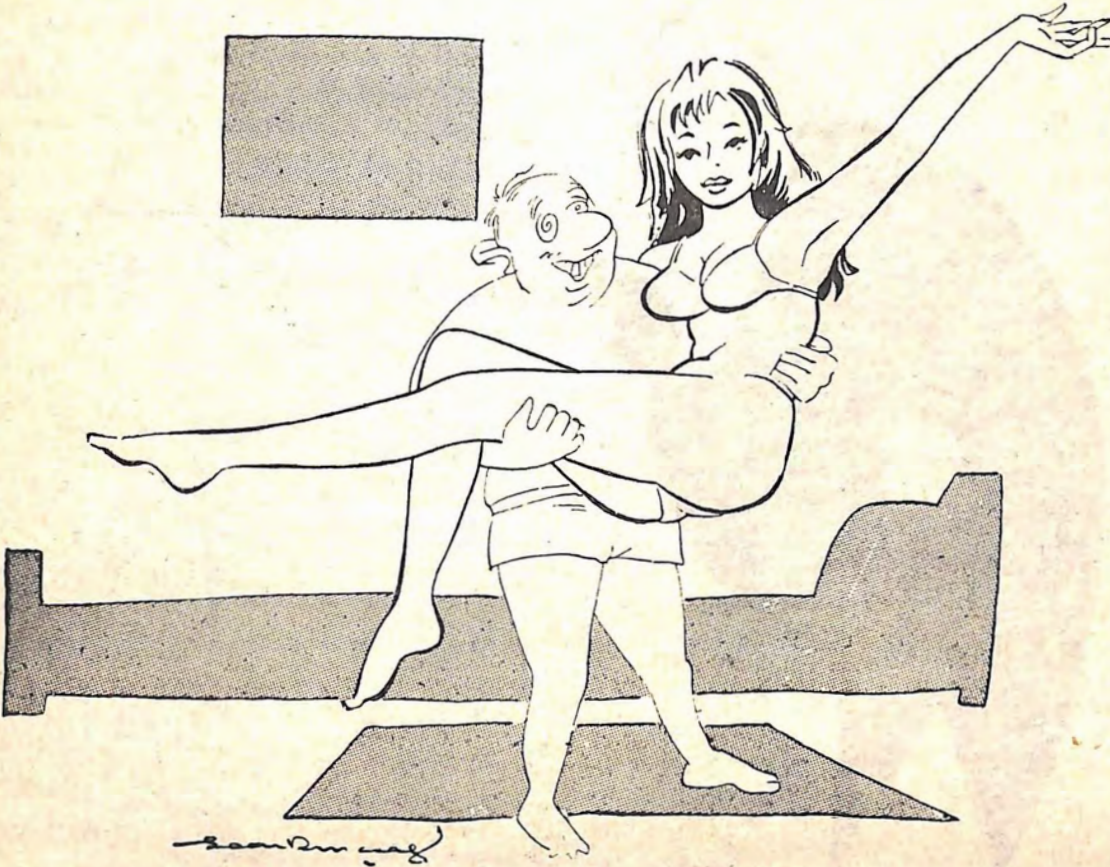
Kış hazırlıkları başladı. — Gazeteler —

Titremeğe hazırlan...

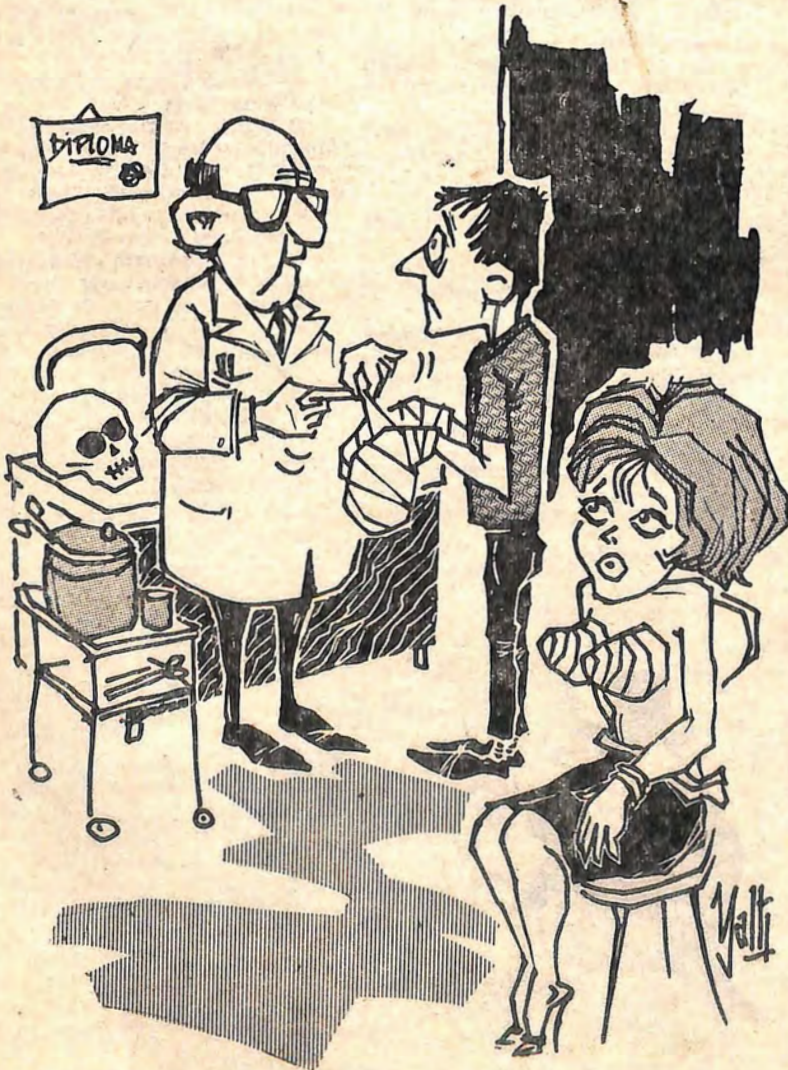
— Titre!...

Kadın — Ben sana ağır gelmiyorum ama, sen bana çok ağır geliyorsun!..

— Çok tedbirli kadındır. Hiç

Doktor — Bir daha kırlarda dolaşırken ısırğan otu koparmayın delikanlı!..

Pazartesi

Zavallı başlarımız!

Kıbrıs Rumlarının elinde oniki gün tutuklu kaldıktan sonra Türkiye'ye iade edilen Denktaş, olayı şöyle özetliyor: «Kaptan pusula kullanmasını bilseydi, başımıza bu işler gelmezdi.»

Eee, ne yapalım... Hem kaptanı, hem pusulayı, hem de kaptanın pusuladan anlayanını bulmak, sanıldığı kadar kolay olmuyor. Kaderimizi teslim ettiklerimizin kimisi pusuladan anlamıyor, kimisi anladığı halde pusula bulamıyor. İşte bu sebeptendir ki yönetimi her eline alan, izlediği rotanın sonunda tekneyi bir posta karaya oturtuyor!

Salı

Üstadın her kelâmı...

Gazetelerde boy boy ilânlar: «Demirel'e söylerim».

Altında bir not: «Taze esprilerle...»

Canım, ayrıca not koyup açıklayacak ne var? Üstadın esprisiz kelâmı mı var?

Tek hatâsı, siyaset alanına atılacağına, sahne hayatına atılmış, o kadar!

Çarşamba

Bir de bize sorun

Siyasîlerimizin arasında bir söz düellosudur başladı gene. Kimin kimden yana, kimin karşısında olduğu pek anlaşılıyor ya, her kafadan bir ses çıkıyor. Tek anlayabildiğimiz, «Değiş-

cek», «Değişmiyecek» sözcüğü.

— Değişecektir!
— Hayır, değişmiyecektir!
— İsteseniz de, istemeseniz de değişecektir!

— Sıkıysa değiştirin bakalım... Değişmiyecektir!

— Anam babam ölsün ki iki gözüm önüme aksın ki değişecektir!

— Çatlasan da, patlasan da değişmiyecektir!

— Kendi değişmezse, zorla değiştirilecektir!

— Ha-haay, tuzlayayım da kokma! Değişmiyecektir işte!

İki gün değil, iki ay değil, tam iki yıldan beri bir değiş tokuş-tur gidiyor.

Peki, neymiş bu değiştirileceğinden bahsedilen? Kıbrıs değiş-tirme birliğimiz mi?

Değil.

Mevcut kanunlardan biri mi?

Hiç değil. Kafasına koymuş, evinin düzenini değiştirir gibi, ilâkî memleketin düzenini değiştirecek eloğlu!

Yaylım ateşe devam eden Ecevit, dün de şu açıklamayı yapmış: «Düzenin değişeceğinde ısrar etmemiz, iktidarın sinirini bozuyor!»

Şunlara bakın yahu... Sanki yalnız iktidarla muhalefet var koskoca memlekette. Bizi hesaba katan yok. Tozuttuk, tozuta-cağız. Dayanacak sinir mi kaldı millette!

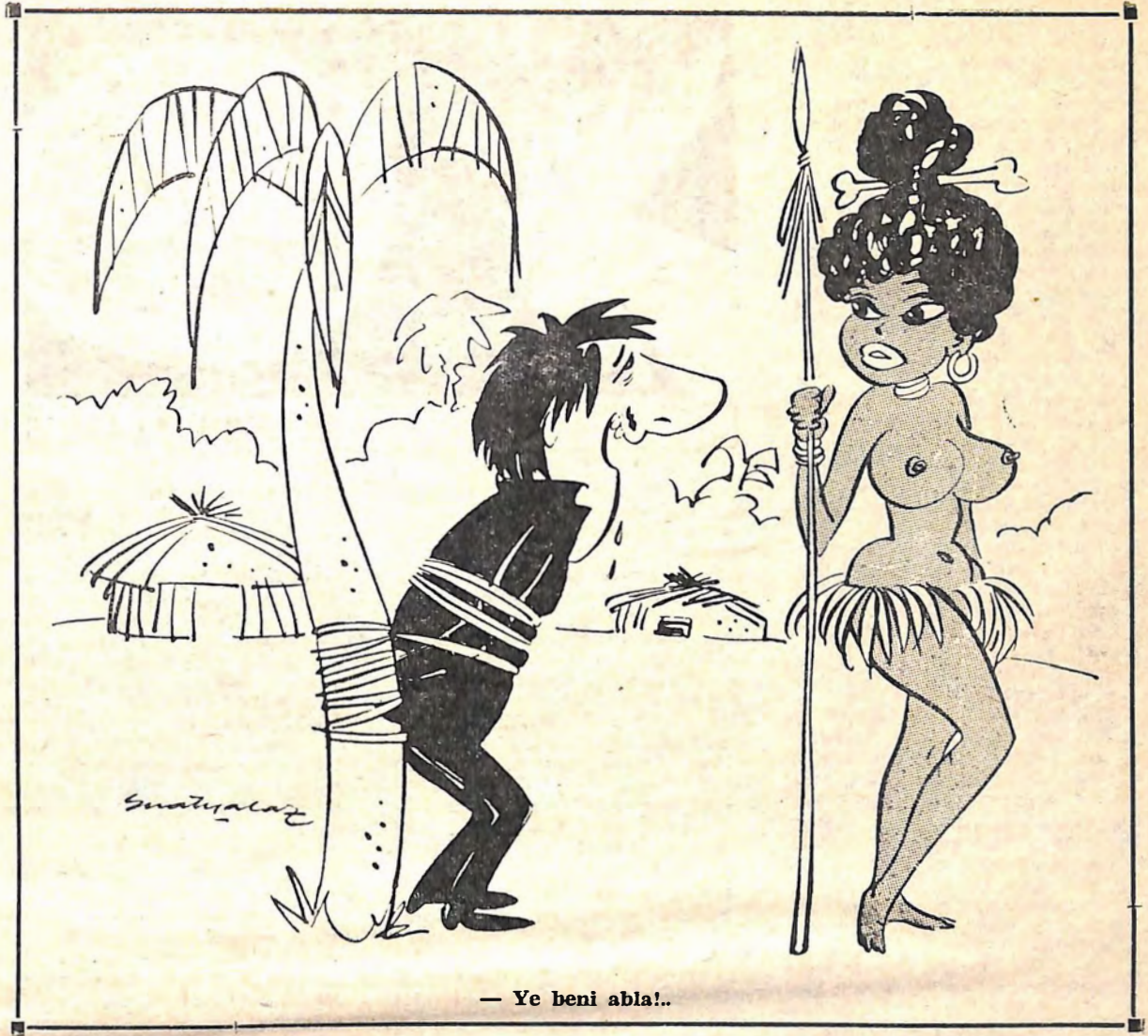
Perşembe

Koyun gibi baktıkça...

At ve eşek kesimini protesto etmek için yürüyüş yapan İzmirli 700 kasap, beraberlerinde ge-

şeyi denemeden almaz!..

— Ye beni abla!..

tirdikleri at ve eşeklere de, «At'a ve eşeğe saygımız vardır, satmayız», «Benim etimi yiyen, benim gibi anırsın» diye dövizler taşıtmışlar.

Öyle olmuyor mu zaten? Mille-tin gıdasıyla oynayanlar meydanı boş buldukça eşek gibi anırıp, at gibi şahlaniyor.

İlgililerimize gelince: Koyun e-ti yediklerinden olacak, oturduk-ları yerden sadece kuzu kuzu ba-kıyor!

Cuma

Eski bir söz

A.P.'den ayrılan İnci, C.H.P.'ye girmiş.

Hemen altında başka bir ha-ber: «Köylülerle uzun bir konuş-ma yapan Ecevit, Mecliste üçte birimizin kopup gitmesine göz yumduk. Bize oy verin ki haya-tınızı değiştirelim, dedi.»

Eski bir söz vardır, bilirsiniz. «İnci yutan, cevahir yumurtlar» derler. Bu daha ilki... Hele biraz-cık geçsin, C.H.P.'nin yumurtla-dığı cevahirlerle, kuyumcu dük-kânına dönecek gazeteler.

Cumartesi

Birbirlerine girdikçe...

Parlâmenterlerimiz birbirlerine girdikçe, «Yahu, neyi paylaşamı-yor bunlar?» diye düşünür, bir türlü nedenine akıl erdiremezdik. Akşam gazetesinin Parlâmento haberlerini okurken aşağı yukarı, işin iç yüzünü sezer gibi olduk.

Yanyana bir sürü isim sıralamış-lar: «Turhan Şahin, Nurettin Ok, Fuat Avcı, İsmail Arar...»

Anlayacağınız, siyasilerimizin paylaşamadığı bir av meselesi var.

Ok ile Avcı A.P.'de, Şahin G.P. de... İsmail Arar'ın C.H.P.'sine gelince: Uzaktan bakacak değil a... Satır'ı kavradığı gibi, o da avdan nasibini arar!

Pazar

Umanla bulan

«Doktor, mühendis ve dişçiler Avustralya'ya gidiyor.»

Kader bu... Umutla sıra bekle-yen, işçi; başını alıp giden, dok-tor, mühendis, dişçi!

Karşı kuvvet

Gazetecilerle görüşen Millî E-ğitim Bakanı, «Özel okulların devletleştirilmesinin karşısında-yım» demiş.

Bir Bakanın, devletçiliğin kar-sısına çıkması yeni değil ki biz-de...

Dışişleri Bakanı, dış siyasetimi-zin millileştirilmesine karşıdır.

Sanayi Bakanı, ağır sanayiİN devletleştirilmesine karşıdır.

Ticaret Bakanı, dış ticaretin devletleştirilmesine karşıdır.

Sağlık Bakanı, hastanelerin devletleştirilmesine karşıdır.

Saymakla bitmez. C.H.P. dev-rinde de böyleydi, A.P. devrinde de böyle. Bir devletin karşısına, rakip devletler çıkar, bizim dev-letimizin karşısında ise kendi hükûmeti var!

— Rozeti ben takacağım...

— Hayır, ben takacağım!...

(Geçen sayıdan devam)

«Bu gece ne yap yap sustur bu horozu, uzun etme!»

«Horoz bu, dinler mi beni.»
«Horoz moroz bilmem ben... Di geceliğine diyorum sana... Gagasını mı bağlayacaksın, gırtlığını mı tı-kayacaksın...»

«Bi geceliğine ise zararı yok... A-lırım kümeden. Kapatırım dolaba! Gıkı çıkmaz!»

«Hadi göreyim seni! Yarın akşam ne halt edersen et! Horoz bu ötecek helbet! Biz insanlarla başa çıkamı-yoruz, bir de horozlarla mı uğraşa-cağız. Hadi hoşça kal!»

«Gelmışken bi tozunu alayım, uzat ayağını abii!»

«İstemez, sağ ol! Haydi seni gö-re-yim, gık demeyecek bu gece!»

İki üç aydır ilk defa deliksiz bir uyku çekti Rusuhi bey. Sekize doğ-ru telefon kulağının dibinde cırla-masaydı daha da uyuyacaktı. Yapıştı alıcıya, Nahideydi.

«Canım.» diye başladı, «Uyandır-dın ama zararı yok... Dur bakayım, taaam yedi saat uyumuşum. Anlıyor musun, tam yedi saat! Yedi saat uy-ku ne demektir, bunu ben bilirim ancak!...»

Keremeti kendinde bulan Nahide böbürlenmeye başladı:

«Dilekçeyi verdin Belediye'ye de-mek... Ben açtım cicim, telefonu senden sonra, Necmi'nin kulağını bük-tüm. Demedim mi cicim, şehir içinde tavuk horoz beslemek yasak diye?... Neyse cicim, geçmiş olsun! Bu iş de böylece kapandı. Bakalım, cicim, şimdi ne tutturacaksın? Hiç dertsiz kalmazsın sen!»

Elinde alıcı, fırladı yataktan:

«Oh be!» dedi, «Dünya varmış! Dıpdırıyım... Hemen geçiyorum tez-gâhın başına yavrum! Kaç haftadır birikti işler. Sen gene keremeti ken-dinde bul! Bana elli kâata patladı amma, helâl olsun! Hier işin adamı-nı bulacaksın!»

«Çok merak ettim cicim, kim ba-şardı bu işi! Yoksa Kaymakama mı çıktın?»

«Yok Başbakana! Nihayet horoz bu be! Artık bir horozu da sustura-mazsak... Neyse sağ olsun arkadaş-lar.»

Ertesi gün, sabaha doğru telefonu kendisi açmak zorunda kalmıştı:

«Nahide, yavrum Nahide! Biliyo-rum, uyandırdım ama bakma kusu-ra... Horoz!... Gene horoz!... Gözü-me uyku girmiyor. Ne yapayım deli olacağım; Ötüyor hiç durmadan! Nah işte gene ötüyor!»

«Cicim... Sen misin cicim! Horoz demesen, tanyamıyacaktım uyku sersemliğine... Sesin çatlak çatlak olmuş da... Ne oldu cicim gene!... Hani olmuştu iş... Hani eş dost sa-yesinde susturmuşsun. Vah cicim, gene ötüyor haaa?...»

«Hem de nasıl ötmek... Dün gece susmuştu ya, şimdi iki gecelik bir-den ötüyor. Dur durak yok! Çok pe-rişanım, çok! Söyle ne yapayım?»

«Bir uyku hapi al cicim!...»

«İki tane aldım. Başka?... Horozu ne yapayım, horozu? Onu söyle sen!»

«Bak cicim, uyku hapını ona yut-tur, yani horoz!»

«Nasıl yutturayım?»

«Ekmeğin içine koy, at pencere-den!»

«Horoz kümede...»

«Kapıcıya ver, geçsin duvardan, küme-se atsin!»

«Yemez! Ekmeği yer, hapi yut-maz!»

«Yutar cicim! Ne bilecek ekmeğin içinde uyku hapi olduğunu?... Bak cicim, ne geldi aklıma, sende diş ağ-rılarını gidermek için kloroform var-dır... Ekmeğin ufaklarını at içine ci-cim!...»

«Olmaz yavrum! Duyulursa çok, çok kötü olur benim için! Kepaze o-lurum. Hem yavrum, kloroform uç-maz mı?...»

«Ben bilmem ki cicim, sen daha i-yi bilirsin... Yarın sıçan otu attır küme-se... Ölsün gitsin!...»

RIFAT ILGAZ

«Tavuklara acırım, tavukların ne suçu var?...»

«Acıma cicim! Tavuk çok memle-kette!»

«Sabaha nasıl çıkacağım, onu dü-şünüyorum. Ah bir uyuyabilsem.»

«Gir yatağa, iyi şeyler düşün ci-cim... Beni düşün... Hani geçen gün Lido'da...»

«Bırak şimdi münasebetsizliği...»

«Hani cicim, sen bir gece bizim evde benim pilili etekliğini giymiş-tin de... Bikini mayomun üstünü tak-mıştın. Dilâver seni tanyamamıştı değil mi cicim?...»

«Gözlerim nasıl yanıyor bilemez-sin! Duş yapsam, ılık duş... Su da bulunmaz ki bu saatte... Belediye'ri var memlekette?...»

«Belediye yok ama, sağ olsunlar, Belediyede arkadaşlar var. Verme-dinse hemen yarın ver dilekçeni... Necmi'ye söyledim zaten cicim. Ya-rın bi daha söylerim. Yazmadınsa hemen yaz dilekçeni... Uykun kaç-mışken...»

«Bak, bak, işitiyorsun değil mi? Sanki kulağının dibinde ötüyor. Dinle!»

«Mikrofonun içinde sanki musi-bet... Ay fena oluyorum! Bak bak bi daha ötüyor. Vah cicim, nasıl da-

yanıyorsun bu iğrenç sese?... Kapat! Sen kapatmazsan ben kapatacağım. Ay fenalıklar geliyor!... Haydi cicim, iyi geceler!»

Dişçi Rusuhi bey can havliyle bas-tı kapıcının ziline. Uyaramadı... Bir daha, bir daha bastı. Altlarına kontr-plâk çakılmış gibi takırdayan pabuç-larını sürte sürte çıkıyordu merdi-venleri. Çabuktan almadığına göre, neden çağrıldığını biliyor olmalıydı. Ne adamlardı bu şehirlerde oturan-lar... Horozun kendisinden bile de-ğil de, sesinden ürkiyorlardı.

«Buyur Doktor bey!»
«Gene ötüyor bu horoz Dursun e-fendi!»

«Öter beyim, horoz bu!...»

«Gözünü seveyim Dursun efendi ne yap yap, sustur bu horozu!»

«Ben nasıl sustururum?»

«Sen istersen susturursun!»

«Nasıl sustururum?»

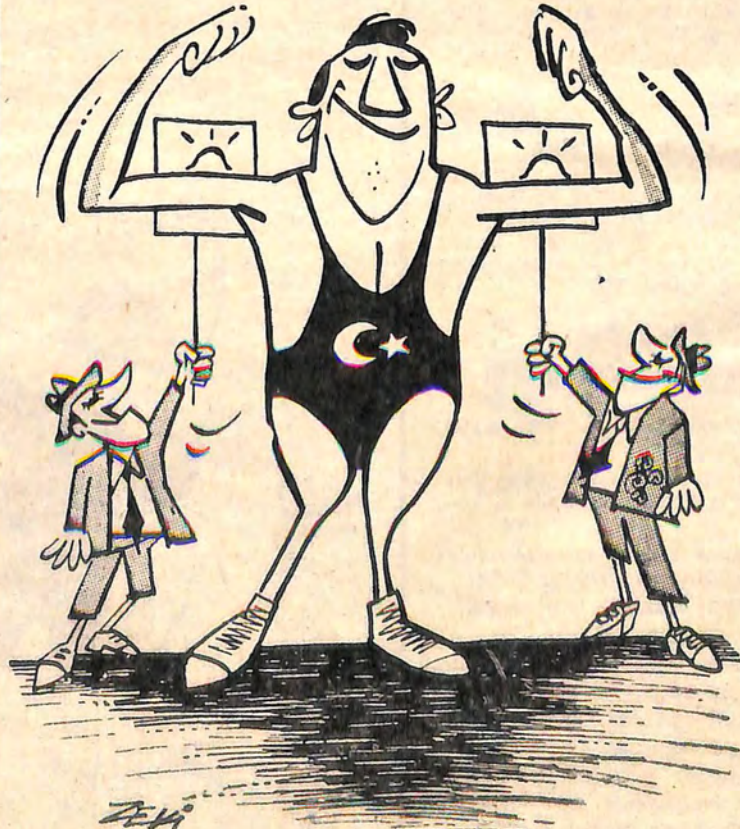
«Bilsem nasıl susturulacağını...»

«Ver kaymakama bi dilekçe...»

«Olur mu dersin? Dursun efendi?»

«Neden olmasın? O da senin gibi boyun bağı... Birbirinizin dilinden, halından anlarsınız. Koskoca kay-makam, bir horozu susturamazsa... Melmeketin itiyile köpeğiyle nasıl uğ-raşacak?... Karakola bi emir verdi

Kâmil Ocak, güreşçilerimizin hezimete uğraması üzerine, «Neticenin böyle olacağını önceden biliyorduk» dedi. — Gazeteler —

Galip sayılır, bu yolda mağlûp!...

mi?... Polis gelip kapısına bir da-yandı mı Apti'nin?...»

«Onu geç! Denedik bu yolu biz! Başka?...»

«Başka?... Başka?...»

Bilir de söylemezmiş gibi kuşkulu kuşkulu bakıyordu Dişçi'nin yüzüne. Onu söyletmenin yolunu bildirdi Ru-suhi bey. Gitti, bir iki buçukluk ge-tirip tutuşturdu avucunun içine:

«Al şunu!» dedi, «Bir kahve içe-rsin... Başka?»

«Başka?... Başka?...»

Paranın ağırlığından sezinlemişti, iki buçukluk olduğunu, teklik de-ğil-di:

«Ben sana bir şey diyeyim mi be-yim?» dedi, «Alımkar olacaksın bu horozu sen...»

«Ben mi alımkar olacağım? Ne ya-payım bu musibet horozu ben?... Deli olup çıkmak için mi a'acağım?»

«Neye deli olacaktıysın?»

«Horoz öttükçe burnumun dibin-de...»

«Öttürmezsin...»

«Ne yapayım?»

«Vurursun bıçağı gırtlığına!...»

«Olur mu dersin bu iş?»

«Neden olmasın?...»

Bıçağı gırtlığına dayayıp ondan hıncını almanın sarhoşluğu içinde:

«Gözünü seveyim Dursun efendi!»

dedi, «Ne yap yap şu horozu satın alıp getir bana! Yaparsın bunu sen!»

Parayı çok sevenlerin ölçülü vur-dum duymazlığına dönüverdi yeni-den:

«Sakin çok istemesin!» dedi, «Na-sıl olsa alır bu adam diye... Uygun bi fiyat söylerse alman demem ha-ni... Ne yapayım bu kart horozu... Körpe piliçler, yarkalar dururken... Tencereye koysam altı saatte kayna-maz.»

«İşine gelirse, bi sorayım ben.»

«Dediğim gibi... Uygun bir şey iste-rerse... Hadi seni göreyim, Dursun efendi! Bu memlekette her şeyin bi fiyatı var... Horoz sesinin bile...»

«Haydi Allah raha lık versin Dok-tor bey!»

Dursun efendi kapıyı çekip gider-ken bütün bu konuşmaları yorumla-yan bir ötüş yükseldi duvarın dibin-deki kümeden:

«Uuu!... U! Uuu! Uuuüüü!...»

«Öt bakalım!» dedi, «Senin de çı-nırağına ot tıkanacak yakında... E-ğer seni kendi elimle kesip tüylerini yolmazsam bana da Doktor Rusuhi demesinler. Öt bakalım namus-suz!...»

Dursun efendi ertesi gün, Apti'nin dörttyol ağzında, sandığının kapısını omuzuna atıp evinin yolunu tuttuğu-nu görünce düştü arkasına... Evi z-gilendiren önemli işleri ayak üstü konuşup bir sonuca bağlamak yetki-si olmadığını bildirdi Apti'nin. Kapı-dan içeri girer girmez o da damla-dı peşinden.

«Hayrola Dursun efendi?» dedi, ka-rısı Cevriye, kuşkulu kuşkulu...

«Bizim Diş Doktoru bu horozun üstünde fazla duruyor!»

«Ne istiyor bizim horozdan bu adam? Evimizin bi tek şenliği... Ney-decek susturup da?...»

«Biraz sinirli bizim Doktor, Allah selâmet versin... Kulağının dibinde sabahlara kadar ötüyor diye sinirle-niyor... Bu gece oturmuş bi dilekçe yazmış kaymakama... Bu adamlar gıksınlar Beşiktaş'tan Okmeydanı'na gitsinler...»

«Biz mi gidecekmiz Okmeydanı-na? Rahatsız oluyorsa kendisi git-sin. Hem o ne karışıyor bizim ta-vuk horoz beslememize?»

«Karışır onlar... Bi ayağı Anka-ra'da, bi ayağı Vali'de... Kaymakam dersin elinin altında. Başa çıkılmaz bu adamlar... Hiç bi şey yaptırmasa haftada bir Belediye'ye ceza yazdır-tır.»

Sandığı omuzunda dinleyen Apti küt diye attı sandığı kapının ötüne:

(Devamı var)

Sanat Sayfası

* Derleyen : Salâhattin KUTLU *

ESKİLERDEN :

Gazel

Bahar erse yine seyr-i gülistan olduğun görsem
Güzel seyr eylemek uşşaka âsân olduğun görsem.

Letâfetten görünse âsmanın aksi her yerde
Çemende başka bir âlem nümayan olduğun görsem.

Yine rez duhterin peydâ edüp azm-i kenar etsem
Gamın hatırdâ nâ peydâ vü pinhan olduğun görsem.

Kızarsa gül gül olsa tâbı meydan rûy-i hübanın
Ruh-ı cananı hem gül hem gülistan olduğun görsem.

NEF'İ

YENİLERDEN :

Sevda

Arzumuz; bir eski bağ,
Ürünü sıkılmıyor.
Mutluluk bir yalçın dağ
Zirveye çıkılmıyor.

* Mâzi, hâl ve istikbal,
* Her biri ayrı bir dal.
* Sevda en güzel masal:
* Bitmiyor, bıkılmıyor...

Süheylâ KORCAN

Sanatta başarı

TANZİMATTAN sonra bir kısım yeniliklerle birlik-te edebiyatımızda da Batı sanat ürünlerine bir özentî belirdi. (Edebiyat-ı Cedide) cilleri (Fecr-i Âti) ciler izledi.

Bugünkü kuşak; bu iki hamleyi de yapan ve yürütenlerin pek azını tanır. Pek azının yapıtlarının anlamlarını kavrar.

Her iki grup da kamunun ihtiyaçlarını değil, dar bir çerçevede içerisinde bulunan bir zümrenin zevklerini ön plânda tutmuş «Sanat; sanat içindir.» yargısının etkisinden kurtulamamışlardır.

Onlar için İstanbul dışı bir âlem, İstanbulluların hayatlarından ayrı bir yaşantı türü yoktu.

Türk toplumunun duyuş, düşünce ve davranışlarının romanlarımıza, hikâyelerimize, şiirimize, sahnemize ve perdemize geçiş tarihi çok eski değil.

Otuz, kırk, bilemediniz elli yıl öncesine kadar sanatkârlarımız eserlerinin konularını bu büyük kentten seçer, kahramanlarını saraylarda, konaklarda, Haliç, Boğaziçi, Adalar, Marmara kıyılarında

YENİLERDEN :

ESKİLERDEN :

— Bu kadın, tutumu sayesinde kocasını elli bin liralık adam etti.
— Evet bilirim, o kadar tutumlu bir kadındır ki, kocasını eskitemek için her gün başka bir erkekle gezer!...

yaşatırlardı.

Sanatta, millî sanatta yükselmek için bir kanat yeterli değil. Bütün millete, hattâ bütün insanlığa yönelmek gerek. Sevgi, kin, nimet, külfet, iyilik, fenalık, saflık, hilekârlık, namussuzluk, namusluluk, kısıcası her çeşit «Makbul veya makbuh» ihtiraslara her

yerde, her çağda rastlarız.

Sanatkârın ödevi, bu yaşayış akımından derleyebileceği bölümleri gerçeklere uygun bir biçimde yansıtmak.

Okurlarına, dinleyicilerine: «Ben de böyle hissediyorum Ben de aynı şekilde hüküm veriyorum.» dedirtebilen sanatçı başarıya erişmiş sayılır.

★

Ben sezmiştim

Keçecizâde Fuat Paşa'nın ko-nağında bir akşam o çağın şairleri, düşünürleri ve nüktedanları toplanmış sohbet ediyor, sanat üzerinde tartışıyorlardı. Gaziantepi Hasircizâde de bunların arasındaydı.

Bir ara meclistekilerden biri Fuat Paşa'ya:

— Devletlüm diye hitap etti, dün gece aklıma esti, sabaha kadar uyumadım, bir gazel yazdım. Kerem buyurursanız onu size de okuyayım.

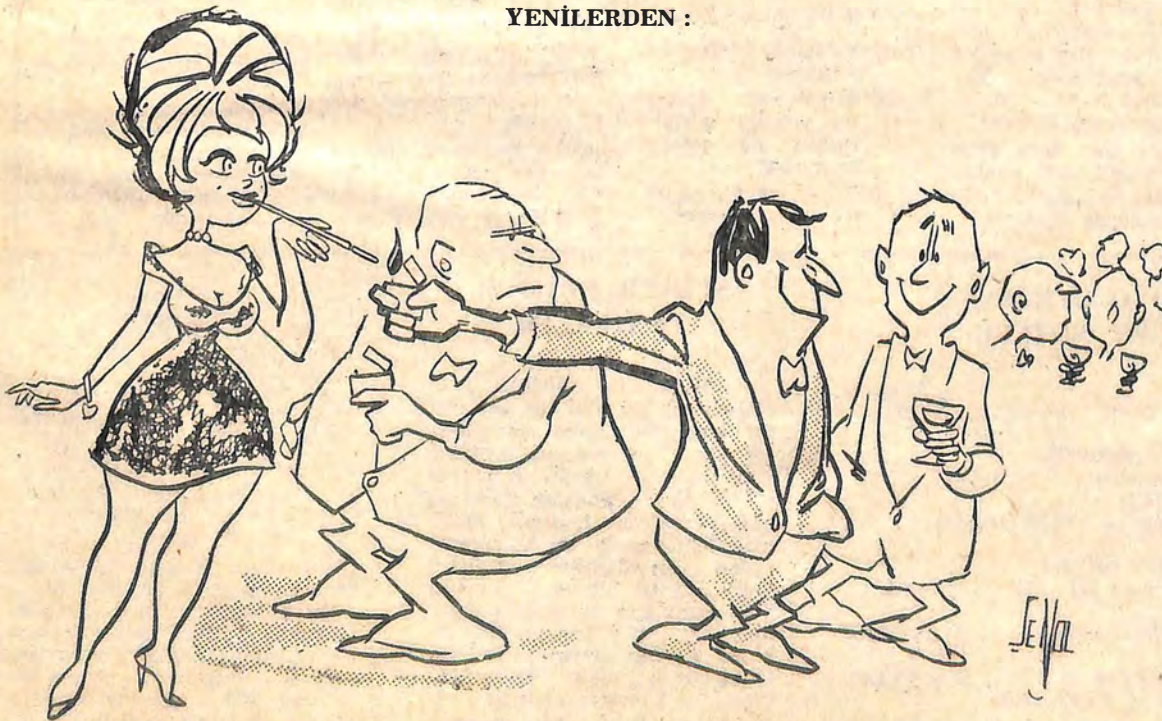
— Lütfederseniz dinlemekten mahzuz oluruz.

Gazel bittikten sonra Sadrazam düşüncesini açıkladı:

— İyi ama efendi hazretleri, dedi, bu şiiri meydana getirmek için gereğinden fazla ıkınmışsınız.

Hasircizâde sözünü hiç esirgemeyen, yerine göre müstehcen kelimeler de kullanan bir adam:

Fuat Paşa'nın yüzüne bakarak: — Ben bu ortaya konan şeyin bir kıntı mahsulü olduğunu daha ilk anda kokusundan anlamıştım, dedi.

Yazısız

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

SPIKERLERİMİZİ TANIYALIM

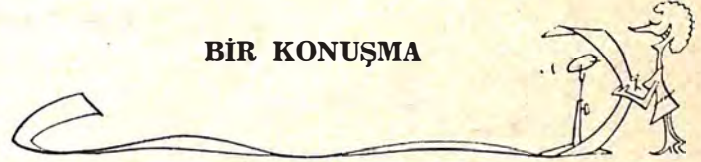

SAKİ SUAT SEBİLOĞLU :

İlk spikerlerimizden olan Saki Suat Sebioloğlu, spikerliğe daha doğar doğmaz başlamış ve mahallenin çocuklarını eline geçirdiği eski bir mikrofonla uyutmuştur. Küçük Saki, ta ki liseden mezun olana kadar radyo dinlememiş fakat veciz konuşmalarıyla dikkatini çekerek Ankara Radyosuna çıkarmadan girip mikrofonu ele geçirmiştir. İşte Saki o zamandan beri mikrofonun başından ayrılmamıştır. Ta-

ne tane konuşur.. Hiç teklemez... Bilhassa Arabi ve Farsî üzerine çok derindir... Edebi simalarla sık sık avantadan rakı içtiği için onlara yağ çeker... Şiir okurken gözleri yaşarır ve sık sık mendil kullanır... Kendini milyonlarca kişinin dinlediğini bildiğinden mikrofonun önüne traşsız çıkmaz... En kral programları anons eder ve konuşur... İş bitince derhal Doktorun meyhaneye gidip neşesini bulur. Saki'nin (Mikrofon mikrofon sen her dümene kadirsin) adlı bir eseri de vardır...

BİR KONUŞMA

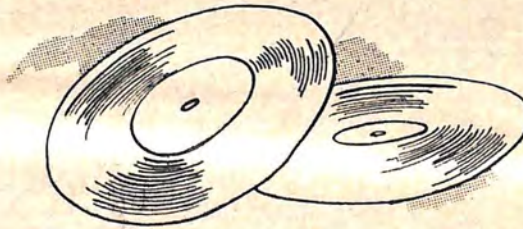

Sayın dinleyicilerim...

Efendim mutlaka ki, T.R.T. çok önemli bir konudur. Radyo demek her şey demektir... Radyo bundan bir miktar sene evvel Madam Markoni'nin kocası Müsyö Markoni tarafından icat edilmiş olup, bu zat tarafından başımıza belâ edilmiştir. Radyonun içinde lâmbalar, teller ve tarsistorlar vardır... Eğer radyo olmasaydı biz yolumuzu bulamazdık... Radyo sizin her ne kadar kafanızı ütölüyorsa da vaziyeti idare ediverin... Bundan sonra programlarımızda bilhassa gümbürtü ve şangırtıya daha çok yer vereceğiz... Gerek spikerlerimizin azlığı, gerek postalarımızın tatsızlığı yüzünden ecnebi istasyonlarla karışmaktayız... Ama siz, bizim postayı Gebze'de beklerseniz yetiştirsiniz... Amacımız her eve bir verici, her vericiye bir alıcıdır... Bundan sonra sabahları iştahınız artsın diye, «Kahvaltı üstüne», diye bir saat koya-cağız... Saati oradan almaya kalkın polise vereceğimizi de bildiririz... Radyo şey bir kutudur... İçi seni, dışı bizi yakar... Ayrıca T.R.T. hiçbir partinin emrinde olmayıp istediği gibi idare edilmektedir... Bunun aksini söyleyenler muhafızlardır. İşte o kadar... Eğer kafanızı kızdırırsanız postayı kapar, hiç kimsenin mektubunu almaz... Saygılarımızla sayın dinleyiciler...

- 6.30 Spikerin yataktan kalkışı.
- 6.36 Spikerin karısıyla saçsaça başbaşa kavgasından sonra hırs-la kendini sokağa atışı.
- 6.38 Hazin bir müzik.
- 6.40 Spikerin otobüse son anda binmesi.
- 6.45 Spikerin otobüste bi-letçiyle kavgası ve müşteriler korusu.
- 7.00 Spikerin nefes nefese içeri girip postayı açması.
- 7.01 Parazit.
- 7.05 Sabah müziği ve kah-valtıda ne yiyelim.
- 7.20 Sabah şerifler hayır olsun.
- 7.21 Size de... Büyükleri-miz bugün ne yedi.
- 7.25 Biraz teyp çalalım.
- 7.40 Aldım sazi elime.
- 8.00 Neresi açık, neresi kapalı.
- 8.05 Bugün nerede yolu-muzu bulalım.
- 8.10 Hazım veren şarkı-lar - Çalanlar: Udi Cemal - Kemanî Ne-cati - Neyzen Rifki. - Bağırın: Mevrure Se-sibilir.
- 8.25 Laz eserleri.
- 8.35 Kadın, nedir senin a-

Radyo Programı

BURASI ANKARA - İSTANBUL - İZMİR - ERZURUM RADYOLARI - YANI T.R.T. - SAYIN DİNLEYİCİLER ŞİMDİ PROGRAMLARA BAŞLIYORUZ - ARADA OYALANMAK İÇİN YERİZ DİYE BİRAZ KESTANE HAŞLIYORUZ.

- 8.45 Durup dururken mü-zik.
- 9.00 Müzik dolabı - Dolabı açıp reçelleri yiyen Haldun Korent.
- 9.25 Geçmişe mazi, yen-mişe kuzu derler - Ahçı Şaban usta'nın kepçesinden.
- 9.30 Ayı Osman'dan tür-küler - Bağlamacılar: Haydar Kalın - Hü-seyin Nalın - Darbu-ka: Necmi Dümtük.
- 9.55 Bir plâk daha çalıp vaziyeti idare edelim.
- 10.00 Eva söylüyor. (Ne söylüyor Allah bilir!)

- 10.20 Hicazdan okuyalım - İdare eden: Cevdet Geldeağla.
- 10.30 Bugün git yarın gel - Temsil. Yazan: Güstaf Hü-co - Türkçesi: Edip Çevirdegörelim - Mik-rofona koyan Ahmet - Riça ederim bu ne zahmet.
- 11.00 Rafta kalmış plâklar.
- 11.40 Neriman İlleden'den türküler.
- 12.00 Yemek saati - Spiker-ler yemeğe gittikle-rinden ne çalarsa bahtınıza.
- 12.30 Gayet mânâlı haber-ler - Hava raporu -

- Polis - İmdat - Yan-gın - Telefon.
- 14.00 İlle de reklâm.
- 15.00 Vivaldi'nin opus yir-mibes, klâsör nume-rası 35, dosya nume-rası 65 No.lu yaylı sazlar için konçerto-su - Kısımlar - Adaç-yo - Vivace - Kontvi-vace - Final - Dömi-final Mithatpaşa'da.
- 15.40 Nuri Yengesisgüzel'den mayalar - fazla mayalaşmamak şar-tıyla.
- 16.00 Terbiyemizi takı-na-lım - Konuşan: Cev-det Godo.
- 16.30 Kayıp makbuzları.

- 16.40 Gene mi şarkı bira-der?
- 17.30 Schubert'in bir keman, bir Leman için beste-lediği yatak odası müziği.
- 18.20 Vücudumuzu çalıştı-ralım.
- 19.00 Gülten'den haberler - Yorum - Ne olacak bizim durum?..
- 19.40 Bu da benden - Söy-leyen: Ahmet Bende-niz - Çalanlar ma-lûm!..
- 20.00 Diskotekten miskote-ke - Disk Jokey - İki-li bahis - Ganyan, Plâse.
- 20.45 Radyo Sefalet Or-kestrası - İdare e-den: Cemil Reşat Hey.
- 21.15 Bizde okuyalım. (Ca-nımıza mı?)
- 21.45 Bende takat kalmadı ferman senin.
- 22.00 İlle de reklâm.
- 23.00 Pansuman müziği.
- 23.30 Ha gayret program bitiyor.
- 24.00 Ne koyarsan koy.
- 24.30 Herkes yattı hâlâ ça-lıyoruz.
- 01.00 Yarına kadar Allah kerim ve Allah rahat-lık versin.

RADYO ÜZERİNE SEÇME SÖZLER

- * Söyletene değil söyleyene bak. — SPIKER.
- * Bir vur bin ah işit radyoyu melundan. — PARAZİT.
- * Bizi dinler misiniz? — DİNLEMEM.
- * Costum yine dalgalanıyormu ben. — ORTA DALGA.
- * Kafa bu be!... — DİNLEYİCİ.
- * Sayın dinleyiciler şimdi... — BEN SENİN...
- * İsteyenin bir yüzü kara, vermeyenin iki yüzü... — VERİCİ.
- * Çok alıngansınız. — ALICI.
- * Bir gönlüme, bir hali perişanıma baktım... — ALATURKA MÜZİK YAYINI.
- * Açmam açmam söyleyemem çünkü derinde... — SES AYARI.
- * Sizinle anlaşmamıza imkân yok. — FREKANS.
- * Gör işit söyleme... — T.R.T.
- * Sus... Sus... Sus kimseler duymasın... — KONUŞMA.

SPIKERLERİMİZİ TANIYALIM

MEVRURE ŞAKRAK

Okuyucu adı gibi bir adı vardır ama, bu hanım spikerimiz bir gün bir Bakanın kendine fazla bakması yüzünden spiker oluvermiştir... Bakanın onun se-sini karısından habersiz dinle-mek için yaptığı bu numarayla spiker olan Mevrure, türkçeyi doğru dürtüst bilmez... Yayvan konuştuğu için okuduğu anlaşılmaz... Mikrofon başında hep kı-rtır... Kızdığı zaman haber bil-lenini çok hızlı okur... Mikrofonu tutmadan konuştuğu için sesi tit-rek gelir... Doldurduğu bandları eve gidip misafirlerine dinletir...

Mevrure'nin en beğendiği spiker gene kendisidir... Çok şişman ol-duğundan biraz nefes darlığı çek-mektedir... Yeni spiker kızlara çok bozulup konuşmalarını be-ğenmez... Tafrasından yanına va-rılmaz... Mevrure hususi hayatın-da çok az konuşan bir hanım-dır...

fan fin fon ailesi

25

çizen:

SEMİH BALCIOĞLU

Kabak hoca

Özbek İncebayraktar

O NA hepimiz «Kabak Hoca» da ha doğrusu, kısaca, «Kabak» derdik. Okula ilk geldiğimiz gün, büyük sınıftakiler böyle tanıtmışlardı bize onu. Fakat hiç kimse asıl adını söylememişti. Her halde bilen de yoktu. Kendisi de farkındaydı Kabak'lığının. Lisenin önünden geçen gezici sebze satıcılarını tembihlemiştik. Tam, dersi olduğu saatlerde, caddede, pencere dibinde: — Taze kabaklarını var! diye avaz avaz bağırırdık satıcıları.

Sebzecinin sesini işitmez, kısırak kişnemesi duymuş beygir gibi kulaklarını diker, karnından solu-yarak delicesine atılırdı merdivenle-re. O, caddeye varıncaya kadar, çoktan uzaklaşırdı adam.

Boyu bir elli, kilosunu kırk, kırkbeş civarındaydı. Bacaklarının çarpıklığı, pantolonunun dışında bile belli olurdu. Hafif bir kamburu vardı sırtında. Yaz kış, haftada iki kere si-nekkaydı kazırdı başını. Belki bundan, belki de sık sık kabaklaştığından bu adı takmışlardı ona. Türkçe derslerimize gelirdi. Fakat spor meraklısıydı daha çok. Kışın, en soğuk havalarda kısa kollu, açık yakalı bir gömlekle sınıfa gelir:

— Açın şu pencereleri canım! Havasızlıktan patlayacağım. Siz de genç olacaksınız. Ceketle oturulur mu bu sıcakta? diye çıkışırdı.

Mayıs sıcakları bastıncaya bizler, idarenin izniyle derslere gömlekle girerdik. Bu kez de, bizim Kabak Hoca, sınıfa kalın bir paltoyla dalar:

— Kapatın pencereleri efendim! Bu ceryanda öldürmek mi istiyorsunuz beni? diye söylenirdi.

Öğrencilerin, kendisini öldüreceği şüphesiyle bir bardak su bile içmezdi elimizden.

Okulumuz şehrin dışındaydı. Faytonla gelir giderdi öğretmenlerimiz. Bizimki asla arabaya binmez, okuldan şehre kadar, beygirlerle yarışır-dı. Zaten, gelip geçenler her sabah daha güneş doğmadan, bacasında uzun donu sırtında fanilâsıyla, okul yulunda koştuğunu görürlerdi onun.

Söyletmek için:

— Hocam, neden olimpiyatlara katılmıyorsunuz?... En azından birkaç birinciliğiniz var, diye gıdıklardık arasına.

— Ne sandınız hıyarlar? Ben bu vücudu spora borçluyum, der, pe-davra tahtası göğsünü yumruklardı.

Nöbetçiydi bir gün. Nöbetçi öğretmen odası, bahçenin öbür tarafında, bizim yataktan ayrı bir binacıydı. Gece yarısı siddetli bir sar-sıntıyla don gömlek fırladık yataklarımızdan. Zelzele hayli kuvvetliy-

di. Eski bir kale kapısını andıran ana kapının arkasına yığılmış, çaresizlik içinde, bahçeye çıkmak için çırpınıyorduk. Kapı kanatları sar-sıntıdan birbirinin üstüne binmiş o-lacak ki, açılmıyordu bir türlü. O sırada, dışarda, kapıyı kasten açma-dığımızı sanan Kabak, Zaloğlu Rüstem'i kışkıracak bir sesle:

— Açın çocuklar! Yoksa kapıyı kırdıracağınız bana, diye okulu in-letiyordu.

Ufak tefek olduğundan, hayli ko-miklikler geçmiş başından. Bir gün, okula yeni atanan bir öğretmen koridorda raslamış ona:

— Oğlum, demiş. Müdürlük odası-nı gösterir misin bana?

Bozuntuya vermemiş bizimki. Yol göstermiş. Yeni gelen öğretmen, müdürle konuşurlarken meseleyi anla-mış, kızarıp bozarmış.

Yine, vaktiyle atandığı bir il'e gi-derken trende, görev alacağı okulun öğrencileriyle karşılaşmış. Kimliği-ni gizlemiş. Şuradan buradan konuşurlarken okulun durumunu sormuş çocuklara. Onlar da nakil gelen bir öğrenci olabileceği düşüncesiyle si-gara ikram etmişler, öğretmenler-den söz etmişler ileri geri.

Ertesi gün okula yeni bir Türkçe öğretmeninin geldiği duyulmuş ama, hiç kimse suratını bile görmemiş o ana kadar. O gün, ilk derste, beşin-ci sınıfların kapısını açıp girmiş i-çeriye. Tınmamış bile öğrenciler.

— Günaydın, çocuklar! demiş.

Sağdan soldan:

— Aleykümselâm ahabap! Ne ta-raftan böyle? Hoşgeldin hele, diye makaraya almışlar hocayı.

Neden sonra okula yeni gelen öğ-retmen olduğunu anlatabilmiş de derse başlamışlar.

Hemen hemen her gün dersi kay-natmak için bahaneler arar, hocayı işletirdik. Çabuk tava gelirdi. Bir gün:

— Hocam, dedik. Anılarınızı anla-tın bize. Dersten daha faydalı olu-yor inanın, diye yüklendik. Bilmem kaçınıcı baskısını yaptığı traşlarına:

— Anlatırım ama, hergelelik yok. Fazla gülmeyeceksiniz. Müdür bey, duyar gelir sonra. Başımı belâya so-karsınız, diye başladılar.

— On yıl önce İzmir Lisesindeydim. Fenerbahçe maçları yapmaya gelmişti İzmir'e. Bilirsiniz, ben de koyu Fenerbahçeliyim. Kaçırır mı-yım? İğne atsan yere düşmüyor. Öy-lesine kalabalık. Hilâfsız on beş yir-mi bin kişi var kapalıda. Fenerbahçe golleri sıraladıkça bizimkiler çamur-laşmaya, seyirciler de edepsizliğe başladılar. Baktım ayıp oluyor misa-firlere. Küfürle beraber gazoz şişe-leri de atılmaya başladı sahaya. O-lacak gibi değil, fırladım ayağa, bas-tım tokatı önüme gelene. Koydunsa bul. Binlerce kişi canını zor attı a-çık tirübünlere. Ondan sonra otur-dum da tek başıma rahat rahat sey-rettim maçı.

Fenerbahçe hastasıydı. Bilse de,

bilmese de Fenerbahçe taraftarları-na altı yedi verirdi en azından. Be-şiktaş'lılar, Galatasaray'lılar, bütün sınıf Fenerbahçe'li olduk da yakayı sıyırdık o yıl.

Hele şu olayı anlatırken kendin-den geçer, ağzı kulaklarına varırdı zevkten:

— Yedek subayda bir arkadaşım vardı, diye başladılar anlatmaya. Ben diyeyim yüz yirmi, siz deyin yüz el-li kilo. Zafiyet geçiriyordu o sıra. A-ğır sıklet güreş şampiyonuyum. İ-kide bir gelir elense çekerdik bana:

— Bize Türk genci derler, oğlum. Var mı bileğimizi bukecek? diye ho-rozlanırdı.

— Git işine arkadaş! Boyunun öl-çüsünü alırsın sonra. Her kuşun eti yenmez. Karaca kurucu görünce kuz-gun yavrusu mu sandın? desem de sataşmaya devam ederdi.

Kafamın tası attı bir gün. Tuttu-ğum gibi yarım metre havaya kal-dırdım ayıyı. Şöyle bir baktım et-rafıma. Arkadaşlar:

— Vur! Vur! diye bağırıyorlar-dı. Bizim yalancı pehlivan mezba-hane öküzü gibi debeleniyor, kurtul-maya çalışıyordu elimden.

— Ulan somuncu! Sana Türk gen-ci derler de bana Yunan genci mi derler, deyip yaradana sığınarak o-lanca kuvvetimle çarpınca, bizim lâ-pacı, yerle gök arasında onbeş kere sinüzoidal hareketler yaptı durdu. Belini tuta tuta, kuyruğunu kıstırıp bir gidişi vardı ki görmeyin! Yüz metre yakınımdan geçemez oldu bir daha. Beni görünce politikacı gör-müş seçmen gibi başını çevirir, gör-mezlikten gelirdi.

Bir aralık gazozuna bahse girmiş-ti bizimle. Derse geldiği zaman önce o ayağa kalkarsa biz, biz ayağa kal-karsak o ısmarlayacaktı. Fakat o kazanırdı her defasında. Sınıfa gir-medem, tâ koridorun öbür ucunda yüzükoyun yere yatıyor, sürüne sü-rüne içeri süzülüyordu kapıdan. Biz de o gürültü patırtı içinde farkına varamazdık gelişinin. Bu şamata a-rasında birden ayağa fırlar:

— Kazandım! Kazandım! diye çığ-lığı basar, ter ter tepinirdi.

Kompozisyon ödevleri verirdi. Te-ker teker isteyerek inceler, not a-tardı sınıfta. En iyi yazan bir kaç arkadaşın ödevini gösterirdik bütün sınıf. Geri verilen kâğıtlardaki isim-ler hemen silinir, yerine, sırası ge-lenin adı yazılırdı. Bazen farkına varır:

— Bu kadar da edepsizlik olmaz canım! Yapmayın, derdi.

Müessil:

— Efendim, kâğıttan tasarruf e-derek memleket iktisadiyatına hiz-

Ucuz istek

Kocasının boynuna sarılan ka-dın:

— Ayakkabı almam için bana biraz para verir misin? dedi.

Adam sevinçle:

— Hele şükür! diye bağırdı. İlk defa ucuz bir şey almak için pa-ra istedin benden! Ne kadar lâ-zım?...

— Eh, üçyüz lira ver, yeter.

— Üçyüz lira mı? Hani ayak-kabı alıyordun?

— Şekerim, alacağım ayakkabı-nın renginde bir de şapka bul-maya çalışıyorum.

İyi plânlanan ve yürütülen bir reklâm ve tanıtma faaliyeti bir müessese için masraf kapısı olmaktan çıkar; karşılığını kat kat getirir.

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın : 24956 — 198)

Zevk meselesi

Sarı saçlı bayan Leylâ, yeni hizmetçisine:

— Kâğıtlarınız mükemmel, de-di. Yalnız size şunu söyleyeyim ki, son hizmetçimi geceleri odası-na nişanlısını aldığı için işten kovdum. Sizin de erkeklerle bir ilişkiniz var mı?

— Evet bayan, diye itiraf et-ti kız. Yakışıklı, güzel bir sevgi-lim var.

Sonra nazik bir tebessümle de-vam etti:

— Fakat geceleri eve girse bile merak etmeyin. Size bir kötülü-ğü dokunmaz. Gerçi garip bir huy ama, nedense sarışınları hiç sevmez!

met etmek istiyoruz ,deyince köpürür, elindeki kâğıdı yırtar atardı.

Yazılı kâğıtlarımızı okumadığını bilirdik. En yüksek numarayı en çok yazan alırdı. Kimimiz aşk mektubu, kimimiz futbol maçı yazardık.

Nöbetçi olduğu günler, daha kalk zili çalmadan yataktan çıkıp kapısına dikilir başlardı söylemeye:

— Bu saate kadar yatılır mı? Ben sizin yaşınızdayken gecede iki saat-ten fazla uyumaz, kitap okurdum sabahlara kadar. Bende ki kitap Milli Kütüphane'de yok. Kırşehir'den buraya naklederken üç dört kamyon almadı kitaplarımı.

— Gemiyle taşısaydınız bari hocam, diye atılırdı muzibin biri.

— Çaresiz öyle yaptık da taşıya-bildik.

— Aman efendim, Kırşehir'de le-niz yok ki, demeye kalmaz.

— Eşek herifler! Sizinle konuşul-maz ki zaten. Adam mısınız bel der, çarpar kapıyı çıkardı.

Sözlü imtihanlarda çalışmayanları asla hoş görmez, imtihan edilen:

— Lütfen mazur görünüz efendim. Hastaydım, çalışmadım, dese:

— Mazur görüyorum! Oturunuz. Bir veriyorum, diyerek bizleri gül-dürdü.

Çok severdi beni. Çünkü en güzel ben yağ çekerdim. Koridorda, bah-çede onu görür görmez ceketimin düğmelerini çözer, üç beş metre yaklaşınca ceketimi saygıyla ilikler, dalkavukça selâmlardım. Öğretmen-ler kurulunda benim için:

— Efendi çocuktur, severim kera-tayı, dermiş.

Dersi kaynatmak için kızdırdık ara sıra. Tahtaya dönmesini dört gözle beklerdik. Kamış borularla, kafasına bütün gücümüzle üfle-yip fırlattığımız melengiçler, sert zemin üzerinde zıplayan tenis topları gibi kâh tahtaya, kâh duvarlara çarpar, sağa sola yuvarlanırlardı. Bazen al-dırış etmez bazen canı çok yanmış-sa hissimle geri döner:

— Hangi namussuzdur bu karabi-ber tanesini fırlatan? Çıksın erke-ke, diye hemen ceketini çıkarır, Hint horozu gibi dikilerek döğüşe hazırlanırdı.

Hiçbir zaman, içimizden erkeklik edip de ortaya çıkan olmazdı tabii.

Onbeş yıl geçti aradan. Bütün bunlar, bir uzak hâtıra oldu benim için. Değişen bir şey yok kişilerden başka. Hep aynı oyunu oynuyoruz öğrencilerimle.

Vaktiyle bizim Kabak'a oynadığı-mız oyunları şimdi de onlar oynu-yorlar bana. Sınıfta öğrencilerime bağırıp çağırırken, karşımda rah-metli hocamın kıs kıs gülümsediğini görür gibi oluyorum.

Özbek İncebayraktar

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi, san-timi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir. Fiyatı : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜ YOR

Tek kelimeyle...

Kadın, iş hesaplarına dalan kocasının saçını okşadı, çenesini okşadı, omuzuna yaslandı, erkeğin dikkatini kendi üzerine çe-kemeyince nazlı nazlı sordu:

— Doğru söyle... En çok nere-mi beğeniyorsun benim? Gözle-rim güzel mi?

Adam neyin sorulduğundan hi-le habersiz, ezbere cevap verdi:

— Evet.

— Yoksa saçlarım mı hoşuna gidiyor? İpek gibi değil mi?

— Evet.

— Hayır hayır... İki dizi inci-ye benzettiğin dişlerimi beğeni-yorsun galiba...

— Evet.

— Peki, bacaklarım?... Olduk-ça kusursuz değil mi?

— Evet.

Kocasının değişmeyen cevabı sinirine dokunan kadın bağırdı:

— Canım doğru dürüst bir şey-ler söylemene. Acuzenin biri mi-yim yoksa?

Adam gayet dalgın, cevap ver-di:

— Evet!

Cinsiyet

Saç biçimi ve giyim şekli ile kadın mı, erkek mi olduğu anla-sılamayan genç, perişan bir hal-de eve geldi. Bir gözü yediği yumruktan mosmordu!

— Hayrola, dedi babası. Nedir bu halin böyle?

— Hiç, dedi genç. Başıma kor-kunç bir şey geldi, dövüşmek zo-runda kaldım!

— Anlat bakayım, ne oldu?

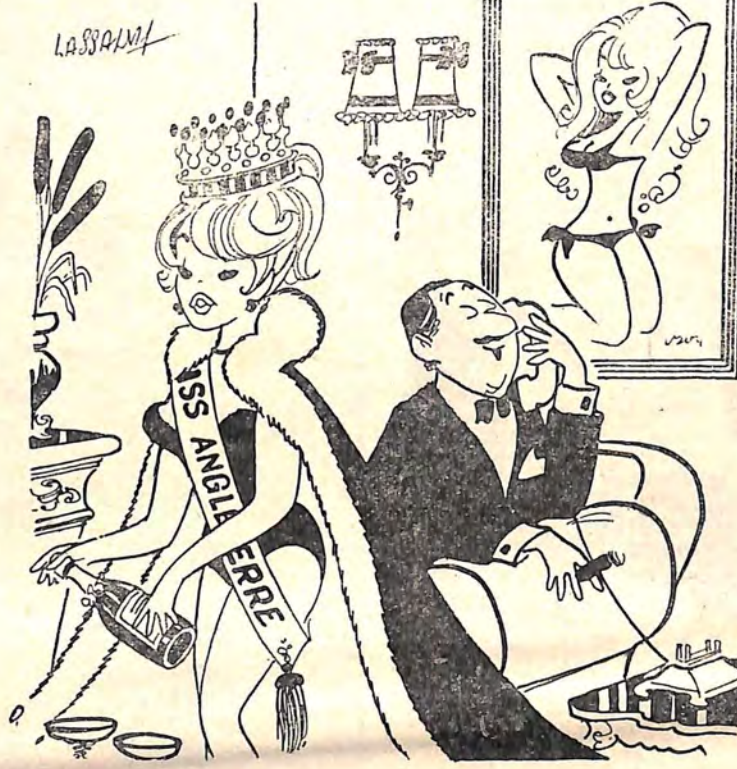
— Bir oğlan, bana kadınmışım gibi davrandı.

— Sen de buna tahammül e-demiyerek ona vurdun, öyle mi?

— Hayır, dedi oğlan.

— Kaçtın mı?

— Bu yüksek topuklu ayakka-bılarla kaçılır mı baba? Sadece ayağımdan çıkarıp, kendimi sa-vundum!

— Karıcığım, yemin ederim ki biraz sonra İngiltere Kraliçesiyle içeceğim!...

— Garson, sofraya bir takım daha getiriniz... Beklemediğim bir misafirim geldi!

Hâtıra

İçinde bir tutam saç bulunan madalyonunu bir türlü boynun-dan çıkarmayan kadın, kendine takılan arkadaşlarına:

— Ne yapayım, çok seviyorum, diye açıkladı. Çünkü kocamdan kalan tek hâtıradır!

— Yaa, dediler, kocanızı mı kaybettiniz?

— Yok canım, dedi kadın. Ko-cam ne öldü, ne de ölmeye ni-yetlendi... Sadece o güzelim saç-larımı kaybetti!

İnat

İkinci Dünya Savaşında çeşitli cephelerde çarpışmış, ricat emir-lerini dinlememesi yüzünden tek başına düşmanla karşı karşıya kalıp, sayısız yaralar almış, inat-çılığı ile ün salmış eski bir as-kerdi. Direksiyon dersi alıyordu. Hocası:

— Bu, birinci vites. Bu, iki... Bu da üç, diye sabırla vitesleri anlatıyor, o da kuzu kuzu dinli-yordu.

Sıra geri vitesine gelince:

— Yoo, dedi eski asker. Gerile-meyi imkân yok öğretmezsiniz bana!

Hoca telâşla:

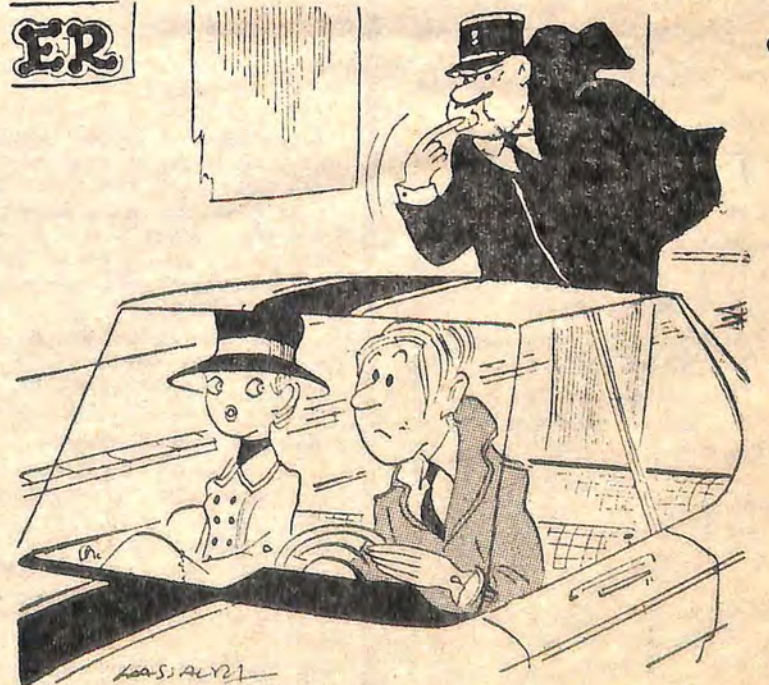
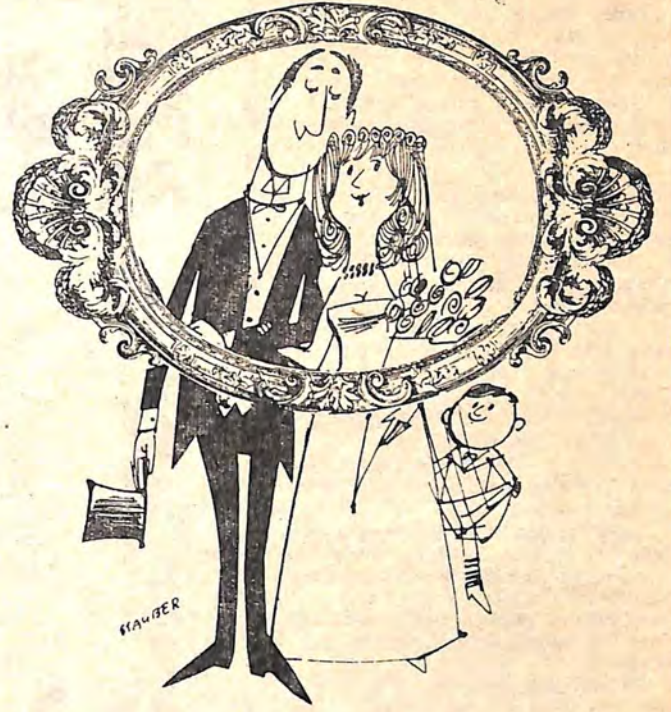
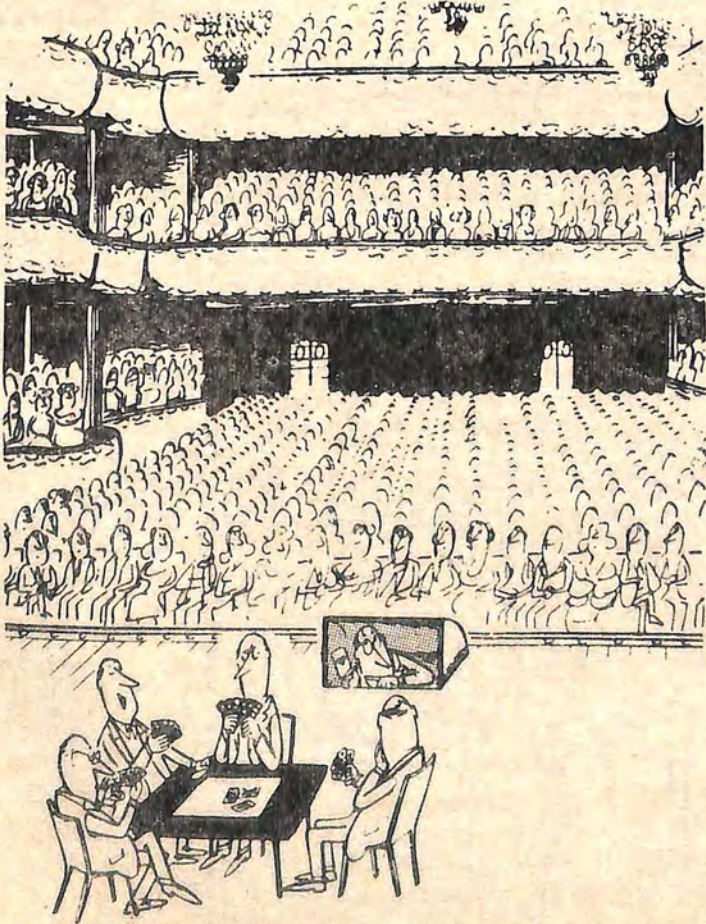
— Fakat, dedi, geri vitesini kullanmayı öğrenmezseniz başını-za neler geleceğini biliyor musu-nuz?

— Biliyorum biliyorum, dedi eski asker. Başınıza önce bir fe-lâket gelir, sonra da Savunma Bakanlığından bir kahramanlık madalyası gönderilir!

Yazısız

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

MEVDUATIMIZ

BANKAMIZA GÖSTERİLEN BU TEVECCÜH
SEBEPSİZ DEĞİLDİR

ZİRAAT BANKASI

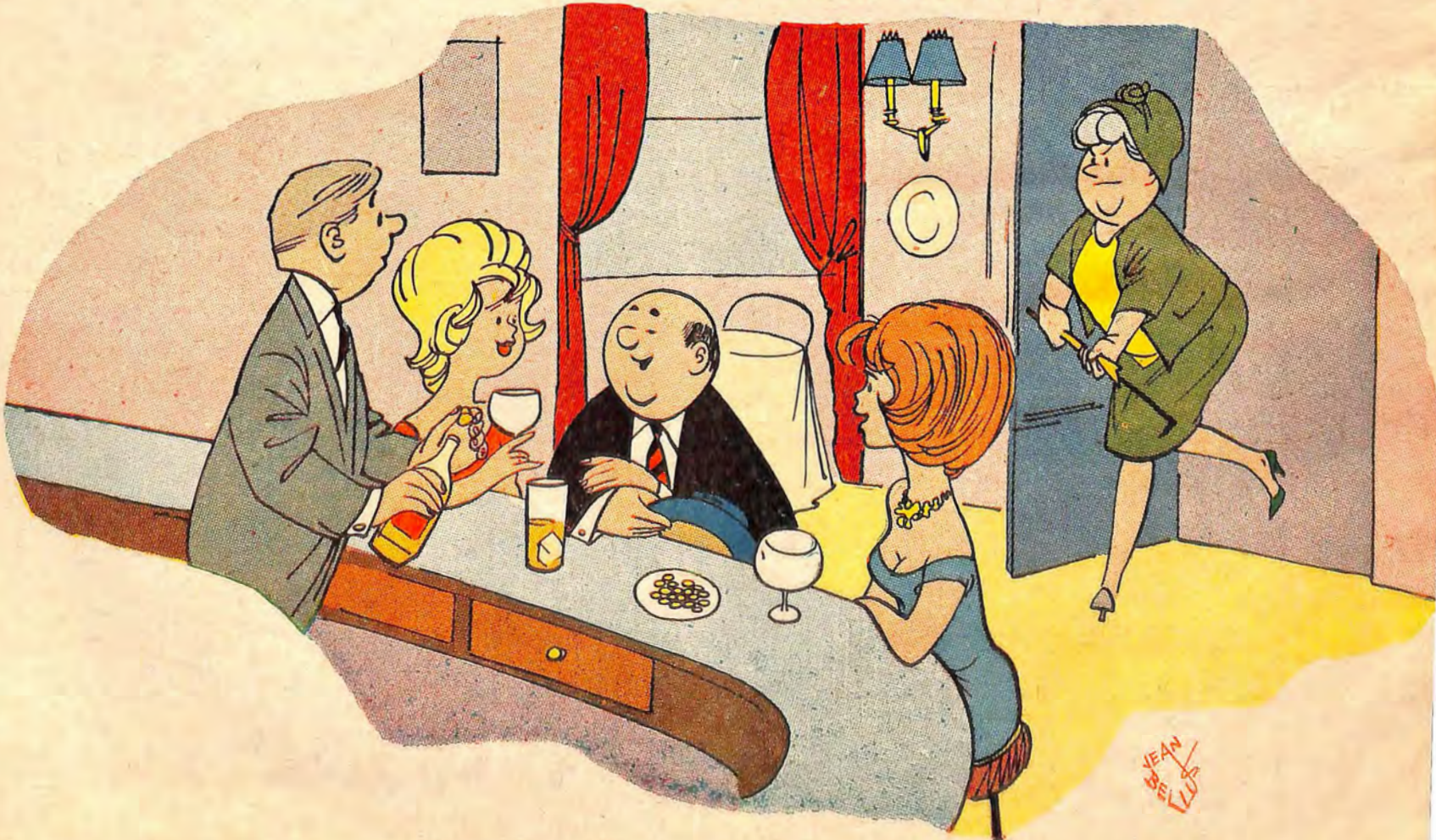
Aklaka

- KAPA ŞU IŞIĞI DA , BOYUNU POSUNU
GÖRMEYİYİM BARİ !..

- HOŞUMA GİDEN TEK ŞEYİ VARDI , ONU DA
ÇABUCAK TÜKETİVERDİ !..

- ARTIK DÖNMEM LÂZİM : GÜNLERDİR KARIM İÇKİNİN BAŞIMA YURACAĞINI SÖYLEYİP DURUYOR !..